ΕΤΟΣ ΙΣΤ'.
ΤΕΥΧΟΣ 186
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1916

ΑΘΗΝΑΙ

Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α

„ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ"

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: **Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ**

ΣΥΝΔΡΟΜΗ *ἐτησία δραχμαὶ 12.*
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ *1 δραχμὴ*

ΓΡΑΦΕΙΑ: *Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α*

ΤΕΥΧΟΣ 186. — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1916.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἁρμονίαι, πεζὰ ποιήματα ὑπὸ *Ἀμαράντου.*
Ρόζα, διήγημα ὑπὸ *Δάφνης Λώρα.*
Οἱ Γάλλοι δραματικοὶ τοῦ ΙΖ'. αἰῶνος (Τέλος), ὑπὸ *Ἴταλας Παπαδάκη.*
Σκέψεις, ὑπὸ *Ε. Μαυταΐρ.*
Παῦλος Προσαλέντης (Συνέχεια), ὑπὸ *Ἐμ. Δὲ-Βιάζη.*
Ποικίλη σελίς.
Ἡ Λατινικὴ ψυχὴ (Ὁράτιος, Ὀβίδιος, Μοντεραῖος) κατὰ μετάφρασιν *Ν. Λιβαδᾶ.*
Ἡ Ἔκθεσις τῆς Κηφησίας.
Σημειώσεις ἑνὸς μηνός, ὑπὸ *Δάφνιδος.*
Θεατρικὴ Ἐπιθεώρησις.
Γράμματα καὶ Τέχναι.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Στὴ ταβέρνα.
Ὁ Ναὸς τοῦ Δαφνίου.
Ἄννα Καίσαρη.
Ἀχιλλεὺς Παπαδημητρίου.
Ἀχιλλεὺς Μαδρᾶ.
Εὐφροσύνη Κατσικοπούλου.

*ΦΥΛΛΑ «**Πινακοθήκης**» πωλοῦνται ἐν Ἀθήναις εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας», Ἐλευθερουδάκη, Βασιλείου, Κουκλάρα καὶ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Ὁμονοίας. Προγενεστέρων τόμων τεύχη πωλοῦνται μόνον εἰς τὰ γραφεῖα μας.*

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Τ. Σ.—Περιφανὴς ζωγράφος ὑπῆρξεν ὁ ἐκ Μήλου Ἀντώνιος Βασιλάκης, ὅστις ἀπέθανε τῷ 1629 ἐν Βενετίᾳ. Περὶ τοῦ Βασιλάκη ὡμίλησεν ἄλλοτε εἰς τὸν «Παρνασσὸν» ὁ κ. Ι. Καραβίας.

Συνδρομητῇ.—Τὰ χειρόγραφα τοῦ Εἰρηναίου Ἀσωπίου ἔχουν ἀγορασθῇ ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης.

Μ. Π.—Αἱ μεταφράσεις τῶν Σαιξπηρείων ἔργων ὑπὸ τοῦ κ. Δαμιράλη εἶνε αἱ μᾶλλον εὐσυνείδητοι, ἀνώτεραι τῶν γενομένων ὑπὸ τῶν Πολυλᾶ, Βικέλα καὶ Βλάχου. Ὁ Βικέλας λ. χ. εἰς τὸν «Ἄμλετ» μεταφράζει ζαχαροζυμωμένος ἀντὶ «κουτός». Ἡ γλῶσσα τοῦ Σαίξπηρ εἶνε δυσκολωτάτη, διάφορος τῆς ἐν χρήσει Ἀγγλικῆς. Διὰ τοῦτο ὑπάρχει Σαιξπήρειον Λεξικόν. Ὁ κ. Δαμιράλης ἔχει μεταφράσει 8 ἔργα τοῦ Σαίξπηρ, καίτοι δὲ στερούμενος τῆς ὁράσεως, ἔχει ἕτοιμα πρὸς ἔκδοσιν 10 ἔργα, ἐν οἷς τὴν τριλογίαν τῶν Ἐρρίκων, τὴν «Δωδεκάτην ὥραν»—ἥτις εἶναι ἡ ὡραιοτέρα κωμῳδία τοῦ Σαίξπηρ—τὴν «Χρυσηΐδα», Βασιλέα Λήρ, Μάκβεθ κλπ.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ

Ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν προστασίαν
τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Ὄλγας.
ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 26.—Ἀριθ. Τηλ. 747.

Συμπληρώσαν εἰκοσιπενταετίαν ὅλην δράσεως παρέχει ΠΛΗΡΕΣ ΣΥΣΤΗΜΑ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΓΩΓΗΣ ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΟΥΣ, ἀναγνωρισθείσης ἀνέκαθεν ὑπὸ τοῦ κρατίστου μέρους τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας. Διδασκαλία ξένων γλωσσῶν. Δέχεται μαθητρίας ἐσωτερικάς, ἐξωτερικὰς καὶ ἡμιτροφίμους.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἄρχονται τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου. Μαθήματα τῇ 15ῃ τοῦ ἰδίου μηνός.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ

ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου.

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ὠδείου γνωστοποιεῖ ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1916—1917 ἄρχονται τὴν 1ην Σεπτεμβρίου καὶ λήγουσι τὴν 14ην ἰδίου. Οἱ προσερχόμενοι μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὡς ἄνω ὁριζομένης προθεσμίας ὑποβάλλονται εἰς πρόσθετον πληρωμὴν δικαιώματος ἐγγραφῆς ἑτέρων 5 δραχμῶν, γίνονται δὲ δεκτοὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἐμποδίζεται ἡ πρόοδος τῶν ἄλλων μαθητῶν.

Οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ παρουσιασθῶσιν αὐτοπροσώπως πρὸς ἀνανέωσιν τῆς ἐγγραφῆς των δύνανται νὰ ὑποβάλωσι τὴν αἴτησίν των δι' ἐπιστολῆς ἢ δι' ἀντιπροσώπου.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν παλαιῶν μαθητῶν δύναται ν' ἀναν.ώσῃ τὴν ἐγγραφήν του, ἐὰν δὲν προσαγάγῃ τὸ εἰσιτήριον τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ δὲν καταβάλῃ τὸ κεκανονισμένον δικαίωμα ἐγγραφῆς καὶ διδάκτρων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθυντέον ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ὠδείου καθ' ἑκάστην 9—12 π. μ. καὶ 4—7 μ. μ.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὠδείου
Γ. Ν. Νάζος

ΑΡΜΟΝΙΑΙ

ΑΣΤΡΟ—ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Ἀφιερώνονται σ' ἐκείνην, ἡ ὁποία τὰ ἐνέπνευσε.

Πὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο, φθάνουν λουλουδένιες ἀναπνοές.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου ὑψώνεται ἕνα κυπαρίσσι. Πυκνό, ὀλόισιο, σὰν νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ νὰ ζητῇ νὰ ἑνώσῃ τὴ Γῆ μὲ τὸν Οὐρανό.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος λάμπει ἓν ἄστρον. Ὁλόφωτο, παιγνιδιάρικο, ὡσὰν νὰ ζητῇ νὰ ἑνώσῃ τὸν Οὐρανὸ μὲ τὴ Γῆ.

⁂

Ἡ κεφαλὴ τοῦ κυπαρισσιοῦ ἐγγίζει τὸ ἄστρο. Καὶ εἰς τὸ κυανοῦν βάθος τοῦ στερεώματος, στὴ σιγαλιὰ τοῦ λυκόφωτος, ἑνώνονται ἡ σκιὰ τοῦ κυπαρισσιοῦ μὲ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἄστρου.

Φαίνονται τὰ δύο σὰν μιὰ ἑνωτικὴ γραμμὴ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Οὐρανοῦ, ποῦ λάμπει ἀπὸ τὸ φῶς τῆς μακαριότητος, γῆς ποῦ στενάζει εἰς τὴν σκιὰν τοῦ πόνου.

⁂

Καὶ ἀνταλλάσσουν: Ἀκίνητα, ἕνα μυστικό· —εἰς τὴν πνοὴν τῆς αὔρας, ἓν φίλημα.

Φρίσσουν τὰ φύλλα τοῦ κυπαρισσιοῦ εἰς τὸ τρεμόσβυσμα τοῦ ἄστρου. Κάτι λένε. Κάποιος πόθος τοὺς ἑνώνει.

⁂

Τὸ ἄστρο λάμπει τώρα πολύ. Σὰν νὰ θέλῃ νὰ φωτίσῃ ἀκόμη περισσότερο καὶ γιὰ πάντα τὸ λυπημένο κυπαρίσσι. Μὰ ἐκεῖνο ξεύρει πῶς ἡ λάμψις τοῦ ἄστρου εἶνε πρόσκαιρη καὶ γίνεται ἀκόμη πειὸ πένθιμο.

⁂

Τὸ ἄστρο σκορπίζει παντοῦ τὶς ἀκτῖνες του· Τὸ βλέπουν ὅλοι, ὅλοι τὸ καμαρώνουν, τὸ ζηλεύουν, τὸ ποθοῦν.

Τὸ κυπαρίσσι μένει μόνο του, στὴν ἐρημιά του. Κανεὶς δὲν τὸ προσέχει, δὲν τ' ἀγαπᾷ. Ἀκίνητο, στὴ σκιά του· βουβό, στὸ πόνο του.

⁂

Ἐξαφνα, περνᾷ ἕνα σύννεφο,

Τὸ ἄστρο χάνεται. Τὸ κυπαρίσσι βυθίζεται στὸ πένθος του.

Καὶ νοσταλγεῖ τὴ λάμψι τοῦ ἄστρου καὶ σιωπηλὸ βυθίζεται ὁλονέν, ἀκόμη πειὸ πολύ, στὸ μυστήριο τοῦ Θανάτου.

⁂

Τὸ ἄστρο εἶσαι σύ. Τὸ κυπαρίσσι, ἐγώ.

DOLOROSA

Σ' ἕνα πολύχρωμο ντιβάνι, ἀκουμπισμένη στὸ παράθυρο, μὲ τὸ κεφάλι ὑψωμένο, στηλώνει τὰ μάτια σὲ κάποιο ἀόριστο σημεῖο.

Ἀπὸ τὸ μέτωπο ἕως στὴ μέση μία φειδωτὴ γραμμή, ποῦ περιμένει ἑνὸς Φειδία σμίλη. Ὁ λαιμός, κύκνειος, ἑνώνει πρόσωπο καὶ στῆθος—πνεῦμα καὶ ὕλη—ἁρμονικά.

Τὸ πρόσωπο ἀκίνητο, σὰν νὰ τὸ προσήλωσεν ἐκεῖ ἡ μυστικὴ δύναμις τοῦ Πεπρωμένου. Τὰ βλέφαρα μισοανοιγμένα, μόλις ἀφήνουν μιὰ σχισμάδα διὰ νὰ δείχνουν τῶν ματιῶν τὴ μελαγχολικὴ σκέψι. Τὰ χείλη, ποῦ σκορποῦσαν χαμόγελα χαρᾶς, σφικτοκλεισμένα μένουν τώρα, σὰν νὰ τἄχῃ σφραγίσῃ τὸ πέρασμα κάποιας κρυφῆς λύπης. Ὁ νοῦς της πλανιέται εἰς τὸ αἰώνιο αἴνιγμα τῆς Ζωῆς.

⁂

Γύρω σιγή. Τὰ ἀνοιξιάτικα μῦρα μεθοῦν τὰς αἰσθήσεις.

Τὰ μάτια τώρα προσηλώνονται πειὸ πολύ, σὰν νὰ τὰ τραβᾶ κάποιος μαγνήτης.

Πλησιάζω σιγὰ — σιγά, μ' εὐλάβεια, μήπως ταράξω τὴ παρθενικὴ γαλήνη.

Γέρνω ἐλαφρὰ ἐπάνω στὰ γόνατα της.
Ἐκείνη ἀκίνητη.
Ἡ μελαγχολία—στὴ φύσι ἔξω, στὴ κάμαρα μέσα—ἁπλώνεται τώρα πειὸ βαθειά, πειὸ γαλήνια, πειὸ πένθιμη. Πειὸ γλυκειά, πειὸ ὡραία.
Εἶνε κοιμισμένη ; Εἶνε πεθαμένη ;
Μιὰ πεταλοῦδα μπαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κάνει ἕνα γῦρο βιαστική, τὴν βλέπει καὶ φεύγει. Ποῦ πηγαίνει ; Ἐκεῖ, ποῦ φτερουγίζουν κ' ἐκείνης τὰ ὄνειρα.

⁂

Γέρνω τὸ κεφάλι ἐμπρὸς στὴ λευκὴ σιωπηλὴ ἐκείνη σιλουέττα της, εἰσπνέω τὴν ἀναπνοή της καὶ μεθῶ. Βλέπω νὰ ὑψώνεται τὸ σῶμά της σὰν ἕνας βωμὸς Ἀγάπης. Κ' ἐγὼ προσκυνητής, ἐγὼ καὶ τὸ θῦμα. Ἱέρεια τοῦ πόνου αὐτή, πιστὸς ἐγὼ τῆς Ἀγάπης.
Κλείνει τώρα τὰ μάτια, ναρκωμένη ἀπὸ τὴν ἐσπερινὴ μυρωμένη πνοή. Χαϊδεύει τὰ κουρασμένα βλέφαρά της ἕνα ὄνειρο γλυκό.
Ἡ ἥσυχη πνοή της φυσάνει σχεδὸν λιπόθυμη ἔως τα χείλη μου.
Πάντα ἀκίνητη. Δὲν θέλω νὰ ταράξω μὲ ἕνα βέβηλο φίλημα τὴ θεία ἔκστασι καὶ πλησιάζω ἥσυχα· μὰ στὴ ζάλη τῆς ψυχικῆς μέθης γλυστρᾶ ἄθελα τὸ πρόσωπο μου ἐπάνω στὸν ὦμο της.

Καὶ μένομε ἀκίνητοι καὶ οἱ δυό, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Ἐκείνη, μὲ τὰ μάτια κλεισμένα στὰ ὄνειρα τῆς ψυχῆς. Κλειστὰ καὶ τὰ δικά μου μάτια—μὰ δακρυσμένα.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Βλέπε με. Εἶνε τὰ μάτια σου τὸ ἀντιφέγγισμα τῆς ψυχῆς. Εἶνε δύο σπίθες ἠλεκτρικές, ποῦ μοῦ φωτίζουν τὸν νοῦ.

⁂

Βλέπε με. Μέσα στὰ βάθη τῶν ματιῶν σου ἀντικρύζω πότε τὴ γαλήνη, πότε τὴ τρικυμία. Πότε μιὰ λάμψι, ποῦ μὲ παρηγορεῖ· πότε μιὰ ἀστραπή, ποῦ μὲ τρομάζει.

⁂

Βλέπε με. Κουρασμένος ἀπὸ τὴ πάλη τῆς ζωῆς, ἔχω τὰ μάτια σου γιὰ λιμάνι. Μέσα των καθρεφτίζονται τὰ ἀστέρια—ψυχὲς ποῦ ἀγάπησαν πολὺ καὶ παρηγοροῦν τώρα τοὺς ἀπελπισμένους.

⁂

Βλέπε με. Βλέπω μέσα στὰ μάτια σου τὴ καρδιά μου. Βλέπω τὸν κόσμον ὅλον. Μόνο ἕνα—δυστυχία μου!—δὲν βλέπω. Τὸν ἔρωτα σου.

ΑΜΑΡ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΡΟΖΑ

ΙΣ τὴν μεγάλην τραπεζαρίαν τῆς ἐπαύλεως, τὸ γεῦμα εἶχε τελειώσει. Ὁ στρατηγὸς ἤναψε τὸ σιγάρον του καὶ ὁ λοχαγὸς Ταλίδης ἡτοίμαζεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ χαρτιὰ διὰ τὸ bézigue τὸ ὁποῖον ἔπαιζε κάθε ἑσπέραν μετὰ τοῦ στρατηγοῦ.

Ἦτο μία ὡραία βραδυὰ τοῦ Αὐγούστου· τὸ λαμπρὸν φεγγάρι διέσχιζε τὰ σκότη τῆς πυκνοφυτευμένης Κηφισιᾶς, ἠργύρωνε τοὺς δρομίσκους τοῦ πάρκου καὶ ἐσχημάτιζε φανταστικὲς σκιὲς μὲ τὰ γιγαντόσωμα κυπαρίσσια, τοὺς βελονωτοὺς κλάδους τῶν πεύκων καὶ τὰ ἄλλα φυλλώματα τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα τόσον ποικίλα ἔπλασεν ἡ φύσις.

Ἡ σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ, μία λευκόθριξ μικροκαμωμένη κυρία, ἔρριψε μίαν δαντέλλαν εἰς τὰ πλούσια μαλλιά καὶ ἐκάλεσε τὸν ἀνεψιόν της, τὸν κομψὸν ἀνθυπολοχαγὸν τοῦ πυροβολικοῦ, νὰ τὴν συντροφεύσῃ δι' ἕνα γῦρον εἰς τὸν κῆπον. Οὗτος ἠγέρθη μὲ προθυμίαν· ἠὐχαριστεῖτο νὰ συνομιλῇ μετὰ τῆς θείας ἥτις ἦτο εὐφυὴς καὶ μορφωμένη γυναῖκα, τὸν ἠγάπα ὡς ἴδιον τέκνον καὶ εἶχεν ἐπιβλέψει τὴν ἀνατροφήν του. Ὁ πατήρ του καὶ ἀδελφός της ἔμενε διαρκῶς εἰς τὴν ἐπαρχίαν, καὶ ὁ υἱός του εἰς τὰς ἐξόδους του ἀπὸ τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων εἰς τῆς θείας του τὸ σπῆτι ἔμενε· ἐγνώριζεν αὕτη τὰς τιμωρίας καὶ τὰς διασκεδάσεις τοῦ νέου, τὸν ἐνεθάρρυνεν εἰς τὰς προσπαθείας του καὶ τὸν ἐχάϊδευεν ἀντὶ τῆς μητρός του τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε χάσει ἀκριβῶς ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Σχολήν. Καὶ κατόπιν, καὶ τώρα ἀκόμη ὡς νεαρὸς ἀξιωματικός, εἰς τὴν θείαν του κατέφευγεν εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ βίου. Ἡ πεῖρα της διὰ τὸν κόσμον ἦτο δι' αὐτὸν τὸ καλλίτερον σχολεῖον τῆς ζωῆς. Τὰς Κυριακὰς διήρχετο τακτικὰ ἀπὸ πρωΐας εἰς τὴν Κηφησιάν, ὅπου ὁ στρατηγὸς παρεθέριζεν.

Ἔκαμαν ὀλίγα βήματα εἰς τὴν μεγάλην δενδροστοιχίαν τῶν πιπεριῶν ὁμιλοῦντες διὰ τὰ μικρονέα τῆς ἑβδομάδος· ἔπειτα μοιραίως κατέληξαν εἰς τὸ κοινωνικὸν δρᾶμα τὸ ὁποῖον εἶχε συνταράξει πρό τινων ἡμερῶν τὰς Ἀθήνας. Ἕνας διευθυντὴς ζαχαροπλαστείου, ἄνθρωπος μὲ κάποιαν μόρφωσιν, εἶχε πυροβολήσει καὶ πληγώσει βαρέως τὴν σύζυγόν του, ἥτις τὸν ἠπάτα. Καὶ μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν διαφόρων φάσεων τοῦ δράματος ἔφθασαν εἰς τὸ ψυχολογικὸν μέρος, καὶ ὁ Νικίας εὑρέθη ἀποτόμως πρὸ τῆς ἐρωτήσεως : ἐπεδοκίμαζε τὸν σύζυγον, κατεδίκαζε τελείως τὴν ἁμαρτήσασαν ;

Ὁ Νικίας ἦτο καλὸς ἀξιωματικός, ἐκ τῶν πρώτων μαθητῶν τῆς Σχολῆς, ἀτρόμητος καὶ δεξιώτατος ἱππεύς, εὔμορφος, ὑψηλὸς καὶ ξανθός, εἰκοσιπενταετὴς νέος, δειλὸς κάπως εἰς τὰς κρίσεις του δυσκόλως ἐκφέρων γνώμας καὶ ἰδίως καθιστάμενος ἀτολμότατος

πρὸ τοῦ φωσφορίζοντος βλέμματος τῆς θείας του ἦτις ἀκόμη εἶχε τοὺς παμμέλανας ὀφθαλμοὺς ὡραιοτάτους καὶ ἐκφραστικοὺς ὑπὸ τὰς λεπτογραμμένας ὀφρεῖς. Ἀλλοίμονον ! τὸ μόνον λείψανον καλλονῆς εἰς τὸ μαραμένον ἐκεῖνο πρόσωπον. Ὑπῆρξε ποτὲ εὔμορφη. Καὶ τί δὲν καταστρέφει καὶ παραμορφώνει ὁ χρόνος ὁ ἀμείλικτος ; Χονδραίνει καὶ τὰ λεπτότερα χαρακτηριστικὰ καὶ μετασχηματίζει τὰς γραμμὰς τοῦ σώματος καὶ τοῦ προσώπου. Ἡ σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ ἦτο ἑξηκοντοῦτις καὶ τοῦτο μᾶς ἀρκεῖ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔσυρεν καὶ ἐγοήτευεν ἀκόμη ἐν αὐτῇ ἦτο τὸ πνεῦμα της, σπινθηροβόλον ἅμα καὶ βαθύ, λεπτεπίλεπτον καὶ σοβαρόν, εὐτράπελον καὶ μορφωμένον ὑπὸ τῆς πείρας καὶ τῆς μελέτης συγχρόνως.

«Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν νομίζω, θεία μου, ὅτι δὲν ὑπάρχει δευτέρα γνώμη» εἶπεν ἐκεῖνος. «Ἡ τιμὴ τοῦ ἀνδρὸς ἀπαιτεῖ ἱκανοποίησιν καὶ ὁ ἀπατηθεὶς σύζυγος εἶναι πληρέστατα δικαιολογημένος ὅταν» ...

—Ἔχεις ἐντελῶς ἄδικον, διέκοψεν ἀποτόμως ἡ Κα Ρυδόπη. Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν ἔβλεπεν ἀπορῶν κύπως ἀλλὰ καὶ μὴ τολμῶν νὰ ἀντιλέξῃ·

— Πᾶμε νὰ καθήσωμεν εἰς τὴν ταράτσαν» εἶπεν «ἐκεῖ θὰ τὰ ποῦμε καλλίτερα».

Ἔλαβε θέσιν ἐπὶ ἀναπαυτικῆς πολυθρόνας καὶ ἔμεινε ἐπὶ στιγμὰς σιωπηλὴ βυθίζουσα τοὺς μεγάλους καὶ σκεπτικοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ βάθος τοῦ ἀλσυλλίου, ὅπερ ἔμενεν εἰς τὸ σκότος. Ὁ Νικίας ἐσέβετο τὴν σιωπήν της.

— Ἐν πρώτοις», τοῦ εἶπεν ἐκείνη, «ἀπορῶ μὲ τὴν ἀκατανόητον αὐτὴν ἀντίληψιν περὶ τιμῆς ἐν πλήρει εἰκοστῷ αἰῶνι· πῶς ἡ ἀτιμία τοῦ ἑνὸς δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν τιμὴν τοῦ ἄλλου καὶ ποία λογικὴ δύναται νὰ καταλογίσῃ ἄτιμον ἕνα πρόσωπον — ἕνα ἄνδρα — διότι ἡ σύζυγος ἢ ἡ ἀδελφή του ἔκαμε πρᾶξιν θεωρουμένην ἀξιόμεμπτον. Πότε λοιπὸν θὰ παύσῃ ἡ σαθρὰ αὐτὴ ἰδέα τῆς ἀλληλεγγύης ; Πότε ἐπὶ τέλους ἕκαστος θὰ εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ πράξεις μόνον, πότε θὰ ἐννοηθῇ ἐπὶ τέλους ὅτι ἕκαστος ἔχει τὴν τιμήν του ξεχωριστήν, πότε ἡ γυναῖκα θὰ δύναται νὰ κανονίζῃ τὰς πράξεις της κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἀντίληψιν, πότε θὰ εἶναι κυρία ***ἑαυτῆς*** ; Πότε θὰ σταματήσῃ ἡ βαρβαρότης, ἡ δίδουσα τὸ ὅπλον εἰς τὸν σύζυγον ἢ ἀδελφὸν διὰ νὰ διεκδικήσῃ τιμήν, ἥτις δὲν τῷ ἀνήκει καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ ζωὴν ἥτις ἐδόθη ἄνωθεν ἐξ ἴσου εἰς ὅλους καὶ τὴν ὁποίαν ἕκαστος θὰ δύναται νὰ διαθέσῃ ὅπως αὐτὸς ἐννοεῖ ;

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰς γενικότητας καὶ ἂς περιορισθῶμεν εἰς τὸ θέμα τὸ ὁποῖον ἀπόψε ἔτυχε νὰ εὑρεθῇ ἐμπρός μας. Ἀγαπητέ μου φίλε καὶ ἀνεψιέ, ὅστις μὲ τόσην εὐκολίαν δικαιολογεῖς καὶ ἐὰν ἦσο δικαστὴς θὰ ἀθώωνες πανηγυρικῶς τὸν φονέα, εἰπέ μου ποῖος σοῦ δίδει τὸ δικαίωμα — φυσικῶς — νὰ ἀφαιρέσῃς μίαν ζωήν ; Ἐψυχολόγησες ποτὲ τὸ δυστυχισμένον αὐτὸ — πρᾶγμα κατὰ τὴν θεωρίαν σας — διότι ἔτσι τὸ μεταχειρίζεσθε — τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ γυναῖκα ; Κατὰ τὴν γνώμην σας εἶνσι ἀσθενὲς πλᾶσμα κατώτερον καὶ διανοητικῶς καὶ σωματικῶς καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ ψυχικῶς τοῦ ἀνδρός, δὲν εἶναι ἔτσι ;

Ὁ Νικίας κατένευσε μὲ ὅλην τὴν πεποίθησιν ἣν τῷ ἔδιδε μία παιθομολογουμένη θεωρία, ὡς ἡ ἀνωτέρω—

—«Πῶς τώρα συμβιβάζεις τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τὰς ὁποίας ἔχετε ἀπὸ αὐτήν ; Ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νὰ κρατήσῃ τὸ ὄνομά σας ὑψηλά, ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νὰ σταθῇ πιστὴ εἰς τὸν συζυγικὸν ὅρκον, ἐνῷ σεῖς τὸν πόδοπατεῖτε. Ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν ἀπὸ τὸ ἀσθενὲς αὐτὸ πλᾶσμα νὰ ἀνθέξῃ εἰς ὅλας τὰς πλεκτάνας τὰς ὁποίας τοῦ στήνουν, νὰ ἀνθέξῃ εἰς ὅλους τοὺς πειρασμούς, νὰ πνίξῃ τὴν ἴδια του καρδιά, νὰ μείνῃ ἀναίσθητος ὡσὰν νὰ μὴ εἶναι καὶ αὐτὴ ζωντανὸν ὄν, νὰ μὴ ἔχῃ πάθη καὶ ἀδυναμίες καὶ τοῦτο ἐνῷ συγχρόνως ὁ σύζυγός της τὴν πληγώνει καθημερινῶς μὲ ἀπιστίες καὶ μόνον χάριν ἐφημερίων καπριτσιῶν, αὐτὸς ὁ ἰσχυρός, ὁ ἀνήρ, ὁ μὴ δυνάμενος ἢ μὴ ἐννοῶν χάριν της νὰ θυσιάσῃ οὔτε καὶ τὴν ἐλαχίστην ἰδιοτροπίαν του. Εἶναι δικαιοσύνη αὐτή, κύριοι κυρίαρχοι καὶ νομοθέται ; Καὶ ἂν τὸ ὂν αὐτό, τὸ ἔχον ὑπὸ τῆς φύσεως τὰ αὐτὰ μὲ σᾶς δικαιώματα, ἂν ἡ γυναῖκα σας πραστρατήσῃ ἐνῶ σεῖς ὁ ἴδιος τὴν ἐσπρωξατε εἰς αὐτό, ἔ ! τότε ἔχομεν τὸ πιστόλι πρόχειρον καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸ δικαστήριον πανηγυρικῶς θὰ ἀθώωσῃ τὸν ἐντιμότατον σύζυγον ! Ποία φρίκη καὶ ἀηδία συγχρόνως !

Ἡ Κα Ροδίνη ἐσιώπησεν. Ὁ Νικίας ἔμεινε σύννους καὶ σιωπηλὸς καὶ αὐτός. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἠγέρθη, ἔκαμεν ἕνα γῦρον, ἤναψεν ἓν σιγάρον — προφανῶς διὰ νὰ λάβῃ θάρρος — καὶ σταθεὶς ἐνώπιον τῆς θείας του εἶπε :

«Θείτσα μου, μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ... μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ τὰς ἰδέας σου καὶ μὲ τὴν διαγωγὴν τοῦ Κου Ροδίνη ὅστις καὶ τώρα ἀκόμη ἐπαγγέλλεται τὸν Δὸν Ζουάν... νομίζω ὅτι θὰ τὸν ἐπλήρωσες τοῖς μετρητοῖς».

Καὶ τὴν ἐκύτταξε μετὰ πονηρίας.

Ἡ Κα Ροδίνη ἐμειδίασεν ἐλαφρὰ καὶ «Ἄκουσε» τοῦ εἶπε :

II

— Θὰ ἤκουσες πολλάκις πῶς ὑπανδρεύθην, ὥστε νὰ μὴ σοῦ ἐπαναλάβω πράγματα γνωστά. Ἐγνώρισα τὸν κύριον Ροδίνην εἰς τὸ Ναύπλιον τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα μας, νεαρὸν τότε ἀνθυπολοχαγὸν τοῦ πυροβολικοῦ, ζωηρόν, εὔθυμον, ξανθὸν καὶ μοῦ ἐφάνη χαρωπωμένος. Ἤρεσα καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν ἐξ ἴσου φαίνεται καὶ πρὶν ἢ τελειώσῃ τὴν ἐν Ναυπλίῳ ὑπηρεσίαν του εἴμεθα νυμφευμένοι.

Τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ γάμου μου ἦσαν ὅλα γεμάτα χαρὰν καὶ εὐτυχίαν· ἕνας νέος εὔθυμος βίος ἤρχισε δι' ἐμέ. Εἴμεθα δύο τρελλοὶ καὶ ἀγαπημένοι σύντροφοι, ἐκάμναμεν μακρυνοὺς περιπάτους ἔφιπποι, τὸν συνώδευα παντοῦ καὶ τὸ σπίτι μας μᾶς ἐδέχετο εἰς τὴν ἐπιστροφὴν πάντοτε ζωηροὺς καὶ εὐχαριστημένους. Ὦ ! ὁ ὡραῖος στρατιωτικὸς βίος ! πόσον τὸν ἠγάπησα καὶ πόσον ἤμην ὑπερήφανος διότι ἤμην ἡ σύζυγος ἑνὸς γενναίου ἀξιωματικοῦ, ἀλλὰ καὶ καλοῦ καὶ ὡραίου συγχρόνως !

Αὐτὰ ἦσαν τὰ ὡραῖα ἔτη τῆς ζωῆς μου. Τὸ πρῶτον νέφος ὑπῆρξε μία ροδοκόκκινη ... Ἀνδριώτισσα καμπριέρα. Βλέπεις ὅτι ὁ κ. Ροδίνης ἤρχισεν ἀπὸ χαμηλὰ καὶ πολὺ πεζὰ τὴν ἐρωτικήν του σταδιοδρομίαν καὶ ἐξηκολούθησεν αὐτὴν μὲ ὅσην ἠδυνήθη ποικιλίαν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ὡραίων του.

Θὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν διήγησιν ὅλων τῶν συζυγικῶν σκηνῶν, τὰς ὁποίας δύνασαι καὶ νὰ φαντασθῇς εὐκόλως, διὰ νὰ φθάσω εἰς τὸ ψυχολογικὸν σημεῖον τοῦ βίου μου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τόσον σαφῶς μοῦ ἔθεσες μίαν ἐρώτησιν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΔΑΦΝΗ ΛΩΡΑ

Στὴ ταβέρνα.

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΙΖ΄. ΑΙΩΝΟΣ*

Θὰ ἐξηρχέμεθα πολὺ πέραν τῶν ὁρίων τῆς μικρᾶς ἡμῶν ταύτης μελέτης, ἐὰν ἀνελύομεν ἐκτενῶς τὸν βίον καὶ τὰ ἔργα τῶν Γάλλων κλασικῶν. Ἔχουν γραφῆ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἑκατοντάδες τόμων, πλεῖστοι δὲ κριτικοὶ ἐντεῦθεν ἐνεπνεύσθησαν τὰς ὡραιοτέρας αὐτῶν σελίδας. Ἤδη δὲν ὑπολείπεται ἢ νὰ λάβωμεν ἕνα τῶν μεγάλων δραματικῶν συγγραφέων τοῦ ΙΖου αἰῶνος καὶ εἰδικώτερον ἓν τῶν ἔργων του τῶν ἀρισθέντων ἐξ Ἑλληνικῆς πηγῆς, ἵνα ἴδωμεν τὴν διαφορὰν μεταξὺ πρωτοτύπου ἐργασίας καὶ μιμήσεως.

Πᾶς τις γνωρίζει ὅτι οἱ κορυφαῖοι τῶν Γάλλων τραγικῶν εἶνε ὁ Κορνήλιος καὶ ὁ Ρακίνας πρῶτος δὲ τῶν κωμικῶν ὁ Μολιέρος. Ἐκ τούτων ὁ Ρακίνας εἶναι καὶ ὁ περισσότερον ἀκολουθήσας τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἐνῷ ὁ Κορνήλιος ἠκολούθησε μᾶλλον τοὺς Ρωμαίους καὶ τοὺς Ἱσπανούς, ὁ δὲ Μολιέρος οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν ἢ νὰ ἐξευγενίσῃ τὰ χυδαῖα «παίγνια» τῆς Ἀναγεννήσεως. Διὰ τοῦτο ὁ Ρακίνας εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ὁ μέγιστος τῶν Γάλλων κλασικῶν, ἐνῷ τοὐναντίον ὁ Κορνήλιος, παρ' ὅλην τὴν δόξαν του καὶ παρ' ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πρώτων του ἔργων, εἰδὲ ταχέως τὸν ἀστέρα του δύοντα, αἱ τελευταῖαι δὲ τραγῳδίαι του δὲν εἶνε πλέον ἢ αἱ τελευταῖα ἀναλαμπαὶ ἑνὸς ὑπερόχου πνεύματος ἀποσβεννυμένου.

Εἰς τὰ δύο πρῶτά του ἔργα, τὴν «Θηβαΐδα» καὶ τὸν «Ἀλέξανδρον» ὁ Ρακίνας ἐπεδίωξε νὰ μιμηθῇ τὸν εἰς τὸν κολοφῶνα τότε τῆς δόξης του Κορνήλιον. Δὲν δύνασαί τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὰ ἔργα ταῦτα ἀπέτυχον, δὲν θὰ μείνουν ὅμως μνημεῖα αἰώνων ἐν τοῖς γράμμασιν, ὅπως ἡ «Ἀνδρομάχη», εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεκαλύφθη ὅλον τὸ τάλαντον αὐτοῦ.

Ἡ Ἀνδρομάχη πηγὰς ἔχει τὸ τρίτον βιβλίον τῆς Αἰνειάδος, κυρίως ὅμως τὴν «Ἀνδρομάχην» τοῦ Εὐριπίδου. Ἐκ τοῦ Εὐριπίδου ἠρύσθη ὁ μέγας Γάλλος τραγικὸς τὰ νέα τότε διὰ τὴν σκηνὴν αἰσθήματα τοῦ πάθους, τῆς τρυφερότητος, τῆς στοργῆς, τῶν ἀδυναμιῶν τῆς καρδίας, τὰ ὁποῖα ἀντεκατέστησαν τοὺς ἡρωϊκοὺς χαρακτῆρας τοῦ Κορνηλίου. Ὅπως ὁ *Cid* εἶχεν ἐγκαινιάσει τὴν ἡρωϊκὴν τραγῳδίαν, οὕτω ἡ «Ἀνδρομάχη» ἐνεκαίνισε τὴν παθητικὴν τραγῳδίαν, ἡ δὲ πρώτη αὐτῆς ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλία (1667) σημειοῖ μίαν ἀπὸ τὰς περιφανεστέρας χρονολογίας τῆς Γαλλικης φιλολογίας.

Οὐδεὶς ὁ ἀγνοῶν βεβαίως τὴν ὑπόθεσιν τῆς «Ἀνδρομάχης», ἥτις εἶναι ὁ τύπος τῆς μητρικῆς στοργῆς καὶ τῆς συζυγικῆς πίστεως. Αἰχμάλωτος ἑνὸς ὑπερηφάνου Βασιλέως, τοῦ Πύρρου, οὗ περιφρονεῖ τόσον τὰς προτάσεις ὅσον καὶ τὰς ἀπειλάς, ἓν μόνον σκέπτεται: Νὰ σώσῃ πάσῃ θυσίᾳ τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ της. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ τις ἀναγνώσῃ τὰς ἀθανάτους σελίδας τοῦ Εὐριπίδου, διὰ νὰ θαυμάσῃ ὅλον τὸ μεγαλεῖον ἑνὸς χαρακτῆρος, οἷος ὁ τῆς Ἀνδρομάχης, χαρακτῆρος ὅστις φθάνει εἰς τὸν ἡρωϊσμόν, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ παύσῃ ὢν γυναικεῖος.

Καὶ ἰδοὺ ποῖον χαρακτῆρα προσπαθεῖ ὁ Ρακίνας νὰ προσανατολίσῃ πρὸς τὰς ἰδέας τῆς ἐποχῆς του. Ἰδοὺ ποῖον χαρακτῆρα τείνει νὰ κατασταση ἀντιληπτὸν εἰς τὰ πνεύματα τοῦ αἰῶνός του. Ἡ ὑπερήφανος Ἀνδρομάχη παρ' αὐτῷ παρουσιάζει τὴν ταπεινότητα μιᾶς Χριστιανῆς, ὁ ἀγέρωχος Πύρρος πίπτει εἰς τὰ γόνατα τῆς δούλης του καὶ τῇ ἐκδηλοῖ εὐλαβῶς τὸν ἔρωτά του, ὁ τραχὺς Ὀρέστης παραδίδεται εἰς μακρὰς αἰσθηματολογίας.

Ἰδοὺ τινὰ τῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὁποῖα εὑρίσκει ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ταύτῃ τοῦ Ρακίνα ὁ ἀμερόληπτος *Geoffroy*: «μερικοὶ ἀκούσιοι ρωμαντισμοί, ποιά τις προσποίησις καὶ ἐκζήτησις εἰς τοὺς ρόλους τοῦ Πύρρου καὶ τοῦ Ὀρέστου, μερικαὶ οἰκειότητες πολὺ ἀφελεῖς, μία ἐλαφρὰ χροιὰ φιλαρεσκείας εἰς τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἑρμιόνης καὶ πρὸ πάντων ἓν παράδοξον κρᾶμα βαναυσότητος καὶ ἱπποτισμοῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πύρρου».

Πάντα ταῦτα βεβαίως, τὰ ὁποῖα προδίδουν τὰς συνηθείας τῆς ἐποχῆς, δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν μεγαλειώδη τραγῳδίαν τοῦ Εὐριπίδου. Ὁ Πύρρος δὲν ἔχει τὸ λεκτικὸν τοῦ τυχόντος εὐγενοῦς τοῦ ΙΖου αἰῶνος, ἡ δὲ Ἀνδρομάχη μακρὰν ἀπέχει τῶν ψευδαευαισθήτων κυριῶν τῆς αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔου. Ὁ ὑπέροχος Εὐριπίδης οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ «τὸ ἐκτεθυλημένον πνεῦμα τὸ κυριαρχοῦν εἰς τὴν Γαλλίαν» τὸ ὁποῖον καταδικάζει αὐτὸς οὗτος ὁ Βολταῖρος ἐν τῇ πρὸς τὸν διάδοχον τῆς Πρωσσίας ἐπιστολῇ του (1732). Καὶ μετὰ πάντα ταῦτα, πῶς νὰ συγκρίνῃ τις τὸν Ρακίναν πρὸς τὸν Εὐριπίδην; Τὸν μαθητὴν πρὸς τὸν διδάσκαλον; Τὸ σχετικὸν πρὸς τὸ τέλειον; Καὶ ὅμως εὑρέθησαν οὐχὶ ἀνάξιοι προσοχῆς συγγραφεῖς οἵτινες, ὡς ἤδη εἴπομεν, παρασυρθέντες ἴσως ὑπὸ τοῦ πατριωτισμοῦ των ἐξετράπησαν εἰς κρίσεις περὶ αὐτῆς λίαν σφαλερὰς καὶ ἀστόχους. «Ἡ Ἀνδρομάχη τοῦ Ρακίνα—γράφει ἐ. π. ὁ Σατωβριάνδος—εἶνε μᾶλλον τρυφερά, μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα ἢ ἡ τοῦ Εὐριπίδου!»

Πάντα ταῦτα ἀφήνουν ἀδιαφόρους ἡμᾶς, τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι πλειότερον παντὸς ἄλλου εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ κατανοήσωμεν τοὺς θείους συγγραφεῖς μας, εἰς τὸ ὕψος τῶν ὁποίων οὐδέποτε νεώτεραι διάνοιαι θὰ ἠδύναντο νὰ ἀναρριχηθῶσιν. Ἂς μελετῶμεν λοιπόν, ἂς ἐξονυχίζωμεν ἀκαταπαύστως αὐτούς. Πάντοτε εἰς τοὺς ὑπερόχους αὐτῶν στίχους θὰ εὑρίσκωμεν νέα διδάγματα καὶ πάντοτε, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν, αἰσθανόμεθα μεθ' ὑπερηφανείας τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Τὸ Γαλλικὸν πνεῦμα ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς κλασικῆς δραματικῆς λογοτεχνίας, ἐὰν ἔχῃ ποιάν τινα ἱστορικὴν ὀντότητα ἐν τῷ κόσμῳ, ὀφείλει τοῦτο εἰς τὴν ἀκένωτον Ἑλληνικὴν μεγαλοφυΐαν, ὁ Ἥλιος τῆς ὁποίας ἐπὶ ἀπειρίαν ἔτι αἰώνων θὰ ἐξακολουθῇ νὰ φωτίζῃ τὸν κόσμον.

*) Τέλος.

Ὁ ἀνδρισμὸς αὐτῆς, ἡ ρωμαλεότης αὐτῆς, τὸ ἐν αὐτῇ διανοητικὸν κράτος καὶ ἡ ἀλκὴ καὶ ἡ εὐπρέπεια εἶνε δυνάμεις, ἃς μόνον ἡμεῖς—οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς—δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν εἰς ὅλον αὐτῶν τὸ μεγαλεῖον καὶ τὰς ὁποίας ἡ ἐκ τῶν ἑταιρῶν (ὅσον καὶ ἂν ἦσαν κομψαὶ καὶ πνευματώδεις)—τῆς Αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔου—ἐμπλευσμένη Γαλλία εἶναι φύσει ἀδύνατον νὰ προσπελάσῃ, ἔστω καὶ ἂν περιβάλλῃ ταύτας μὲ τὰς τρυφερότητας χριστιανικῶν αἰσθημάτων ἢ τὰς γοητείας θελκτικῶν τρόπων καὶ χαρίτων.

Ἀνδρείκελα πάντοτε τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κόσμου θὰ εἶναι οἱ ἥρωες καὶ αἱ ἡρωΐδες τοῦ Γαλλικοῦ Παρνασσοῦ, ἐνῷ ἐσαεὶ τέλεια πρότυπα, πέραν παντὸς τόπου καὶ χρόνου ζῶντα, θὰ εἶνε ὅσα πλάσματα—ὡς τις δημιουργὸς Θεὸς — ἐδημιούργησε τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, πρότυπα ἄρθαστα ποιητικοῦ κάλλους, ζωῆς, κινήσεως, ὁρμῆς, πάθους, διὰ μέσου ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν αἰώνων.

ITALA ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΔΑΛΗ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ ἄνθρωπος τότε εἶναι εὐτυχής, ὅταν ἠμπορέσει νὰ πῇ «Θυμοῦμαι.»

— Μὲ μίαν εὐτυχισμένην ἀνάμνησιν ἠμπορεῖ μία γυναῖκα, ὅταν ξεύρῃ, νὰ κάμῃ ἓν μεγαλούργημα.

— Τὸ παρελθὸν εἶναι μία δεύτερη καρδιά, ποὺ πάλλει μέσα μας.

— Κατὰ βάθος δὲν ὑπάρχει ἢ ἓν μόνον δρᾶμα. Τὸ δρᾶμα τοῦ χρόνου.

— Ὑπάρχουν στιγμὲς στὴ ζωή μας ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι συγκεντρώνουν ἐπίτηδες ὅλους μαζῆ τοὺς καϋμούς, γιὰ νὰ κλάψουμε μιὰ μόνο φορά, χάριν οἰκονομίας.

Ε. ΜΠΑΤΑΪΓ

Ὁ ναὸς τοῦ Δαφνίου.

ΠΑΥΛΟΣ ΠΡΟΣΑΛΕΝΤΗΣ*

Τῷ 1817 ἐδημοσιεύθη τὸ Ἰόνιον Σύνταγμα καὶ καθ' ἅπασας τὰς Νήσους τοῦ Ἰονίου ἐγένοντο πάνδημοι ἑορταί. Ἦτο ἔργον τοῦ σὶρ Θωμᾶ Μαϊτλανδ, ἀνδρὸς ἐξόχου, ἀλλὰ ἀφήσαντο δυσαρέστους ἀναμνήσεις, ἕνεκα τοῦ δεσποτισμοῦ του καὶ μισελληνισμοῦ. Ἐγένετο τότε σκέψις νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ εὐγνωμοσύνη διὰ τὴν Ἀγγλικὴν Προστασίαν δι' ἀνεγέρσεως καταλλήλων μνημείων, τῶν ὁποίων τὴν ἐπεξεργασίαν, φυσικά, ἀνέλαβεν ὁ Προσαλέντης. Ἡ ἐξ ὀρειχάλκου προτομὴ τοῦ Μαϊτλανδ, ἡ τεθεῖσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Γερουσίας καὶ αἱ προτομαὶ ἐπίσης ἐξ ὀρειχάλκου αἵτινες κεῖνται ἐν ταῖς πλατείαις Ζακύνθου καὶ Ἰθάκης, τὸ ἄγαλμά του ἐπίσης ἐξ ὀρειχάλκου ὅπερ ὑψοῦται ἐν Κεφαλληνίᾳ, εἶναι ἔργα τοῦ Προσαλέντη.

Σημειωτέον ὅτι ἐν Κερκύρᾳ δὲν ὑψώθη εἰς τὴν Σπιανάδα ἄγαλμα τοῦ Μαϊτλανδ, ἀλλ' ὑπάρχει πρὸς τιμήν του δεξαμενή, κοινῶς *κιστέρνα*, εἶδος κυκλοτεροῦς ἀψῖδος μετὰ σχετικῆς ἐπιγραφῆς.[1]

Ἀλλ' ἂν ὁ Μαϊτλανδ ἀφῆκε πικρὰς ἀναμνήσεις, ὁ διάδοχος αὐτοῦ σὶρ Φρειδερῖκος Ἄδαμ μᾶς ἀφῆκε γλυκυτάτας, καὶ δικαίως τὸ ἐξ ὀρειχάλκου ἄγαλμα αὐτοῦ, ἔργον ἐπίσης τοῦ Προσαλέντη, ὑψοῦται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κηπαρίου πρὸ τῶν Ἀνακτόρων, εὐγνωμοσύνης ἕνεκεν.

Τὸν Ἄδαμ διεδέχθη ὁ λόρδος Νοῦγετ, φιλελεύθερος καὶ φιλέλλην. Ἔδειξε ἰδίᾳ τὸν μέγαν φιλελληνισμὸν αὐτοῦ ὅτε ὑπεδέχθη τῇ 6 Ἰανουαρίου τοῦ 1833 τὸν βασιλέα Ὄθωνα, ὅτε δὲ ἐνεδύετο τὴν ἑλληνικὴν φουστανέλλαν εἰς τὰς χοροεσπερίδας ὡς διαταγὴν εἶχε δώσῃ νὰ φέρωσι ταύτην καθημερινῶς οἱ θεράποντές του. Ὁ Προσαλέντης διὰ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἄριστον τοῦτο τῆς προστασίας ἀντιπρόσωπον, τοῦ ἀπιέρωσε τὴν *Ἠρὼ* καὶ *Λέανδρον*. Περὶ τοῦ ἔργου τούτου ἡ *Ἰόνιος Ἀνθολογία* (Ἰανουαρίου 1835) ἡ ἐκδιδομένη ἐν Κερκύρᾳ, ἔγραφε τὰ ἑξῆς: «. . . Παρασταίνει τὴν *Ἠρώ*, τὴν στιγμήν, ὁποῦ ἀναμένει τὸν *Λέανδρον*, μὲ ἕνα λύχνον εἰς τὸ χέρι, ἐνῷ αὐτὸς διαπερᾷ τὸν Ἑλλήσποντον. Ὁ τεχνίτης τὴν κατέταξε κοσμίως ἡμίγυμνην, περιμαζωμένην ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς σκοπέλου τῆς θαλάσσης. Ὁ ἄνεμος φαίνεται ὅτι κινεῖ καὶ ἐμπερδεύει τὸ λεπτόν της κάλυμμα καὶ τὰ μαλλιά της. Μὲ τὸ δεξιόν της χέρι ἀνυψωμένον, βαστᾷ τὸν λύχνον, ὁ ὁποῖος, διὰ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς πρέπει νὰ φωτίζῃ καὶ νὰ δείχνῃ εἰς τὸν *Λέανδρον* τὸν δρόμον, καὶ μὲ τὸ ἀριστερόν της προφυλάττει τὸ θάμπωμα τοῦ παρακολουθοῦ φωτός, διὰ νὰ διακρίνῃ καλλιώτερα τὸ ἄρραγμα τοῦ προσμενομένου, τὸν ὁποῖον ἀνυπόμονη προσπαθεῖ νὰ ξανοίξῃ μὲ τὰ μάτια μεταξὺ τῶν κυμάτων.

Εἰς τὴν διασχημάτισιν τῶν μελῶν καὶ εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ προσώπου τῆς κόρης, τὴν ὁποίαν ὁ Μουσαῖος ἐξύμνησε, τόσον διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὰ θέλγητρά της, καθὼς καὶ διὰ τὸν ἄτυχον ἔρωτά της, ὁ τεχνίτης ἐξήγησε μὲ θαυμαστὴν ἐπιδεξιότητα τὰ διάφορα καὶ ἀντίθετα πάθη, ἐκ τῶν ὁποίων αὐτὴ παράττεται.

Ἡ ἐπιθυμία, ἡ τρυφερὴ ἀγάπη, ἡ ἀναμεμιγμένη ἐλπὶς μὲ τὴν ἐσωτερικὴν ἀνησυχίαν, προμαντεύουν σχεδὸν τὴν δυστυχίαν της.

Ὁ ἱπ. Προσαλέντης εἶναι ἀνυπόμονος νὰ ἐγχαράξῃ τὸ ἄγαλμα εἰς μάρμαρον, ἐπειδὴ τοῦτο θὰ ἠμποροῦ νὰ δείχνῃ τὰ μέλη πολλὰ καλλιώτερα καὶ θὰ τὰ κάμνῃ νὰ ἐνεργοῦν εἰς τοὺς θεατὰς μὲ ἐκείνην τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν εἰς τὰ πρωτότυπα (=πρόπλασμα) δὲν ἠμπορεῖ τινάς, παρὰ μετὰ βίας νὰ σημαδεύσῃ.

Περιμένομεν λοιπὸν καὶ τοῦτο τὸ χειροτέχνημα ἀπὸ τὸ πνεῦμα ἑνὸς τεχνίτου, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ ἴδιά του χειροτεχνήματα ἐτίμησε τόσον τὸν τόπον μας».

Ἡ ἐπιθυμία ἐξεπληρώθη καὶ ἡ *Ἠρὼ* καὶ *Λέανδρος* ἐξετελέσθησαν ἐκ μαρμάρου. Ἄλλα ἔργα μαρμάρινα τοῦ Προσαλέντη εἰσί:

Ἡ Ἀγρότις Ἄρτεμις. Τὸ ὡραῖον τοῦτο ἄγαλμα περιγράφει οὕτω πῶς ὁ ἰταλὸς Ἰωσὴφ Περιτσιόλης Βορτσέζης ἐν τῇ «*Giuda Istorica delle isole Ionie*» δημοσιευθείσῃ τῷ 1835 ἐν Κερκύρᾳ. « . . . Ἡ θεὰ αὕτη, ἥτις, ὡς γνωστόν, προΐστατο τῶν κυνηγεσίων, παρουσιάζεται ἀπὸ τὸν ἄριστον καλλιτέχνην μὲ τύπον σχεδὸν ὅλον νέον. Εἶναι ἡμίγυμνος. Λεπτὸς χιτὼν καλύπτει μέρη τοῦ σώματος. Ἡ στάσις της δεικνύει οὐχὶ τὴν συνήθη θηρεύτριαν Ἄρτεμιν, ἀλλὰ τὴν θεὰν μόλις ἐξελθοῦσαν ἐκ τῶν κυμάτων ποταμοῦ, ὅπου ἐλούετο· παρακινεῖται ὑπὸ τῆς ἀκαταμαχήτου ὑρέσεως τοῦ τοξεύειν ἄγρια θηρία.

Ἐκτοξεύσασα βέλος, στερεὰ κρατεῖ τὸ τόξον μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἐνῷ φέρει μὲ ταχύτητα τὴν δεξιὰν χεῖρα εἰς τὴν φαρέτραν, διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ τόξευμα, διερευνᾷ διὰ τοῦ ὀξέος βλέμματος μὲ ἐπιθυμίαν διὰ νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πρώτου αὐτῆς βέλους. Τὸ σῶμα ἁρμονικῶς κλίνει πρὸς τὸ μέρος, ποῦ εἶναι προσηλωμένη, ἐνῷ διὰ τοῦ ἑνὸς γόνατος προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν χιτῶνα, ὁ ὁποῖος, ἕνεκα τῶν ζωηρῶν κινήσεών της, πρόκειται νὰ τῆς φύγῃ καὶ νὰ ἀφισῇ οὕτω γυμνὸν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ὡραίου σώματός της. Παρατηρητέον ὅτι ἡ ἔκφρασις ταύτης τῆς θεότητος, εἶναι ἀνάλογος μὲ τὰς λεπτομερείας τοῦ σώματός της. Εἶναι, ἐννοεῖται, μίγμα τῶν δύο φύλων. Ὑπενθυμίζει ὡς πρὸς τὸ ἰδεῶδες, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀφροδίτην, συμφωνεῖ δὲ μὲ τὸν χαρακτῆρα ἐκεῖνον τοῦ *Virago*, τοῦ οὕτω καλουμένου ὑπὸ τοῦ Παύλου».

Τὰ καλλιτεχνήματα ταῦτα δεόντως ἐξετιμήθησαν, καὶ τῷ 1840 ἠγοράσθησαν ὑπὸ Ἄγγλων καὶ κοσμοῦσι τὴν αἴθουσαν τοῦ μεγάρου τοῦ *Lansdowne* παρ' ἄλλοις ἀριστουργήμασι.

Τῷ 1817 ὁ Προσαλέντης ἀνεκάλυψεν ἐν Κερκύρᾳ κατεργάσιμον μάρμαρον, δι' οὗ ἐπεξειργάσθη τὴν προτομὴν τοῦ Πλάτωνος τῷ 1818, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ ἴδιος καλλιτέχνης κατεσκεύασεν ἐκ γύψου ἀντίτυπα, τὰ ὁποῖα ἐπωλήθησαν, ἰδίως εἰς Ἄγγλους.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΣΠ. ΔΕ—ΒΙΑΖΗΣ

*) Συνέχεια.

1) Ἴδου ἡ ἐπιγραφή: «Εἰς μνείαν αἰσίου ἡμέρας »ἐπανόδου ἐκ Μεγάλης Βρεττανίας Θωμᾶ Μαϊτλάνδου »ὡς εὐθύνηρος πολιτικοῦ καταστήματος Νήσων Ἰο»νικῶν, Πολῖται Κερκυραῖοι ἀνέστησαν ἔτει Σωτ. »ΔΩΙΣ' (1816).»

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Ἡ μουσικὴ καὶ ὁ χαρακτήρ.

Οἱ Ἄγγλοι θεωροῦνται ὡς ὁ ὀλιγώτερον μουσικῶς διαμορφωμένος λαὸς τῆς γῆς. Ἐν τούτοις εἷς Ἄγγλος ἔκαμε περιέργους παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν σχέσεων αἵτινες ὑπάρχουσι μεταξὺ τοῦ χαρακτῆρος μιᾶς γυναικὸς καὶ τοῦ εἴδους τῆς μουσικῆς, τὴν ὁποίαν προτιμᾷ αὕτη, ἔτι δὲ καὶ ἐκ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ἐκτελεῖ τὰς μουσικὰς συνθέσεις.

Κατὰ τὸν Ἄγγλον ψυχολόγον, ἡ φανατικὴ θαυμάστρια τοῦ Μπετόβεν εἶνε γυνὴ ἰσχυροῦ χαρακτῆρος, τιμία καὶ εὐσυνείδητος. Ὁ γυμφευόμενος ταύτην δύναται νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι κάμνει ἀρίστην ἐκλογήν, Ἀφωσιωμένη, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον ἐπιρρεπὴς εἰς τὴν μελαγχολίαν εἶνε ἐκείνη, ἥτις προτιμᾷ τὸν Μένδελσον. Πρακτικῆς ἀντιλήψεως, μεθοδική, ἔκτακτος οἰκοκυρὰ θὰ καταστῇ ἡ κόρη ἐκείνη, ἥτις δίδει τὴν προτίμησίν της εἰς τὰς συνθέσεις τοῦ Μπάχ. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐνθουσιαζομένας μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ Σοπέν, εἶνε ὅλαι αἰσθηματικαί, ἀποκλίνουσαι εἰς τὸν νοσηρὸν ρωμαντισμόν. Πολλαὶ ἐξ αὐτῶν γράφουσι στίχους, τοὐλάχιστον εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ ἰδιαιτέρου των δωματίου.

Αἱ γυναῖκες τῶν ἀπηρχαιωμένων ἀντιλήψεων ἀρέσκονται εἰς τὰ παλαιὰ δημοφιλῆ ᾄσματα, εἰς τὰς εὐκόλους μελῳδίας, τὰς ῥηρέμους καὶ χωρὶς πρωτότυπον χρῶμα. Ἀλλὰ φυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἥτις προτιμᾷ τὴν χυδαίαν μουσικήν, τὰ ἐφήμερα ᾄσματα τῶν θεατρικῶν ἐπιθεωρήσεων, τὰ τραγούδια τοῦ δρόμου. Διότι ἐννενήκοντα ἐννέα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν πρόκειται περὶ πλαγγόνος χωρὶς νοῦν καὶ καρδίαν. Χειρότερα ἐν τούτοις ὅλων εἶνε, κατὰ τὸν Ἄγγλον παρατηρητήν, ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις ᾄδουσα κάμνει παραφωνίας καὶ καταστρέφει τὸν μουσικὸν ρυθμόν διότι ὅπως λείπει ἐξ αὐτῆς τὸ αἴσθημα τῆς ἁρμονίας, οὕτω θὰ τῆς λείψῃ καὶ ἡ ρυθμικὴ διάταξις τῶν πραγμάτων τῆς ζωῆς. Μία κόρη δολοφονοῦσα τὰς μουσικὰς συνθέσεις, εἶνε ἀδύνατον νὰ θέσῃ εἰς τάξιν τὸν συζυγικόν της οἶκον καὶ νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ τὸν σύντροφον τοῦ βίου της.

Τί εἶναι ὁ ἔρως;

Ἄγγλος φιλόσοφος κατήρτισε τοὺς ἀκολούθους περὶ ἔρωτος ὁρισμούς. Διὰ τὴν γυναῖκα ὁ Ἔρως, εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν εἶνε βιβλίον πρὸς ἀνάγνωσιν. Εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 18 ἐτῶν εἶνε βιβλίον πρὸς ἀγοράν. Εἰς τὰ εἴκοσι, βιβλίον πρὸς ξεφύλλισμα· εἰς τὰ εἰκοσιπέντε, βιβλίον ἀναγνωσθὲν ἤδη· εἰς τὰ τριάντα βιβλίον εἰς δευτέραν ἔκδοσιν· εἰς τὰ τριανταπέντε βιβλίον μὲ σημειώσεις εἰς τὸ περιθώριον· εἰς τὰ τριανταεννέα βιβλίον τὸ ὁποῖον οὐδεμία ὁμολογεῖ ὅτι ἀνέγνωσε μέχρι τέλους. Εἰς τὰ σαράντα, βιβλίον ἀναγινωσκόμενον διὰ δευτέραν φοράν, εἰς τὰ σαρανταπέντε βιβλίον τὸ ὁποῖον ἔγινε φύλλα—φύλλα, εἰς τὰ πενῆντα, βιβλίον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ σταλῇ εἰς τὸν βιβλιοδέτην, εἰς τὰ πενηνταπέντε βιβλίον ἐναποτιθεμένον εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Εἰς τὰ ἑξῆντα ὁ Ἔρως εἶνε βιβλίον λησμονηθέν· εἰς τὰ ἑβδομῆντα, βιβλίον μὴ εὑρισκόμενον πλέον καὶ τέλος εἰς τὸ ὀγδοῆντα, βιβλίον τὸ ὁποῖον δανείζεται εἰς νεαρὸν ἀνεψιὸν εἰσερχόμενον εἰς τὴν χρυσῆν ἡλικίαν τῶν δεκαοκτὼ ἐτῶν.

Διὰ τὸν ἄνδρα, εἰς ἡλικίαν δεκαπέντε ἐτῶν ὁ Ἔρως εἶνε ἡ φίλη τῆς ἀδελφῆς. Εἰς τὰ δεκαοκτώ, ἡ θαλαμηπόλος τῆς οἰκίας. Εἰς τὰ εἴκοσι, μία κυρία τεσσαρακοντοῦτις. Εἰς τὰ εἰκοσιπέντε, κάθε εἶδος ποδογύρου. Εἰς τὰ τριάντα, γυνὴ τὴν ὁποίαν ἐκλέγει αὐτός. Εἰς τὰ τριανταπέντε, ἡ γυνὴ ἥτις θὰ τὸν ἐκλέξῃ. Εἰς τὰ σαράντα, γυνὴ εἰκοσαέτις. Εἰς τὰ σαρανταπέντε γυνὴ ἥτις τὸν ὑπομένει, εἰς τὰ πενῆντα γυνὴ ἥτις τὸν ἀνέχεται. Εἰς τὰ πενηνταπέντε, γυνὴ ἥτις τὸν ἀπατᾷ, εἰς τὰ ἑξῆντα, γυνὴ ἡ ὁποία τὸν μαδᾷ ὡς κοτόπουλον. Εἰς τὰ ἑβδομῆντα φωτογραφία ξεθωριασμένη, εἰς τὰ ὀγδοῆντα ἡμερολόγιον ἔχον καθ' ἑκάστην καὶ ἀπὸ μίαν ἀγίαν.

Αἱ γεννήσεις εἰς τὸν κόσμον.

Τριάκοντα καὶ ἓξ ἑκατομμύρια νήπια γεννῶνται εἰς τὸν κόσμον ἕκαστον ἔτος, γράφει ἐπιστημονικόν τι περιοδικὸν τοῦ Λονδίνου, ἤτοι ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον ἑβδομήκοντα νέαι ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις ἀνὰ πᾶν πρῶτον λεπτόν, ἢ ὀλίγον περισσότερον τοῦ ἑνὸς ἀνὰ πᾶν δευτερόλεπτον. Ἐὰν θέσητε ἕκαστον τῶν νηπίων αὐτῶν εἰς λίκνον καὶ τοποθετήσετε τὰ λίκνα τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελέσουν μακρὰν καὶ ἀδιάκοπον γραμμήν, τὰ λίκνα θὰ σχηματίσουν κύκλον περιβάλλοντα τὴν γῆϊνην σφαῖραν. Ἐὰν αἱ μητέρες αὐτῶν ὤφειλον, κρατοῦσαι τὰ νήπιά των εἰς τὰς ἀγκάλας των, νὰ διέλθουν μία-μία ἔμπροσθεν ἑνὸς ἐπιθεωρητοῦ, εἰς μακρὰν καὶ ἀδιάκοπον πομπήν, καὶ εἰς τρόπον, ὥστε ὁ ἰατρὸς νὰ δύναται νὰ ἐπιθεωρῇ 12 νήπια ἕκαστον πρῶτον λεπτόν, μόνον τὸ 1,6 τῆς μακρᾶς γραμμῆς τῶν μητέρων θὰ ἔχῃ διέλθῃ πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Τὰ κατόπιν αὐτῶν νήπια, θὰ δύνανται τώρα νὰ περιπατῶσιν, ὅταν δὲ λήξῃ ἡ ἐπιθεώρησις, τὴν ὀπισθοφυλακὴν τῆς μακρᾶς πομπῆς θὰ ἀποτελοῦν ὄχι πλέον βρέφη, ἀλλ' ἔξαετῆ παιδία καὶ κοράσια.

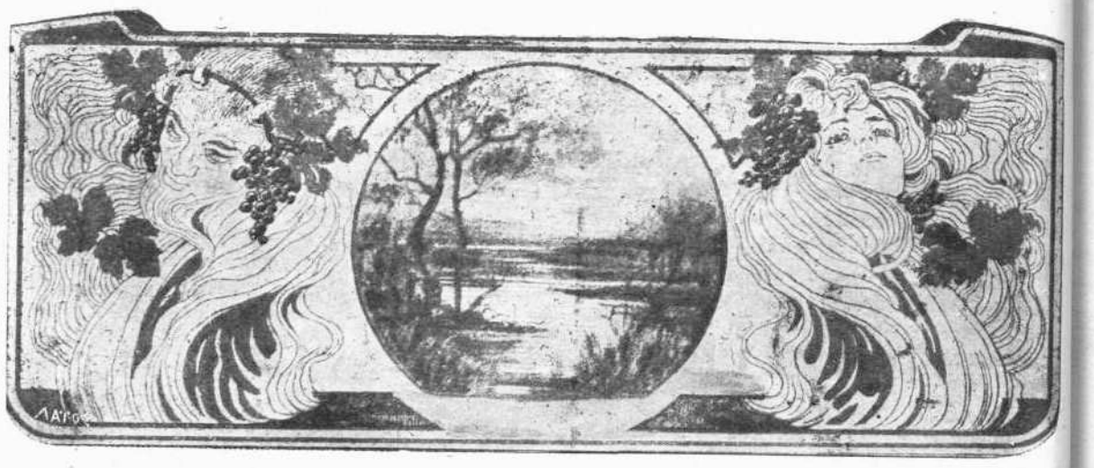

Η ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

ΟΡΑΤΙΟΣ

Exegi monumentum aere perennius
Ὠδῶν III, XXX.

Ἐγὼ 'ς τὴν ποίησί μου δὲν εἶμαι καταρράχτης
ποῦ φύσι καὶ συνήθειαν ἔχει νὰ κατεβαίνῃ,
ὁποῦ τὴν κάθε ὁρμή του μπορεῖ νά σταματαίνῃ
καὶ νά τον κουρελιάζῃ κι' ὁ πιὸ μικρός σας φράχτης.

Μ' ἐμὲ δὲν σιγοτρέχει νερὸ ποῦ πόδια πλένει.
Δὲν ζῶ γιὰ νὰ ποτίζω κανένα ξεροτόπι.
Ἀλλοίμονο ς' ἐκείνους ὁποῦ δὲν εἶναι Ἀνθρῶποι
καὶ ς' ὅποιον μπρὸς ς' ἐμένα λερὲς ποδιὲς φιλᾷ.

Ὄχι σὰν καταρράχτης, ποῦ ὅλο καὶ κατεβαίνει,
ἀλλὰ 'ς τῶν ὁριζόντων τὰ πλάτη ἀντιφεγγίζω·
Κι' ἂν μιὰ στιγμὴ ἐγὼ πάψω τὸν οὐρανὸ νὰ ἐγγίζω
σὰν κεραυνὸς θὰ πέσω, σὲ δρῦν. Εἰς τὰ ψηλά!

Ο ΟΒΙΔΙΟΣ ΣΤΗΝ ΙΟΥΛΙΑ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Εἰς τὸ παλάτι σου, ὦ Ἰουλία μου, ἐρχόμουνα
ὄχι γιὰ τὴ δική σου ἀκολασία·
τὸν ἄνθρωπο ἐξεχνοῦσα ἐμπρὸς 'ς τὴ θύρα σου,
ποῦ ἄνοιγε 'ς τὴν ψυχή μου μιὰ ἐκκλησία.

Ἐρχόμουν κι' ἐκαθήμουν εἰς τὸ πλάγι σου·
νά σοῦ διαβάζω στίχους ἀγαποῦσα·
σὰν ἤμεθα μονάχοι σ' ἐσεβόμουνα,
γιὰ τὴν ἀγνή μου ἀγάπην ἐσιωποῦσα.

Κι' ὅταν ἀδίκως ὁ πατέρας σου γιὰ ἄναγνον
τὸν Ποιητὴ ἀνήξερος ἐφοβήθη
κι' ἔσβησε τὴ σιγή μου εἰς ἕνα κράξιμο
ποῦ εἰς τῆς Σκυθίας μ' ἐξώρισε τὰ βύθη,

γιὰ τί σὺ τὴν ἀλήθεια δὲν 'σεβάσθηκες
καὶ τὴν εὐγένειά μου νά τοῦ ἱστορήσῃς;
Ἔ! πῶς; γιὰ τὴν παληὰ σιωπή μου, ἀμίλητη
σὺ τὴν τιμὴ νὰ μή μοῦ ἀναγνωρίσῃς;

Μ' ἐξόρισε ὁ πατέρας σου ἀπ' τὴ Ῥώμη σου
καὶ ἥλιος δὲν ἀνατέλλει γιὰ μὲ ἐδῶ πάνω
—ἐδῶ ἡ ἀκτῖνες τῶν ματιῶν σου δέν με φθάνουνε—
γι' αὐτὸ εἶν' πικρὴ ἡ σκοτεινὴ ἐξορία μου. Ἂς
[πεθάνω!

Ἀπ' τὴν γῆν ὅλη δὲν μ' ἐξώρισε ὁ πατέρας σου
ἀλλ' ἀπὸ τὴ στενόζωη Ῥώμη του καὶ μόνον!
Ἐγὼ μ' ὅσα γιὰ σένα ἐδῶ μακρυά σου ἔγραψα
ἐξορίζω ἐμὲ 'ς τὰ πλάτη τῶν αἰώνων.

ΜΟΝΤΕΡΑΤΟΣ

Στὰ μάτια μου φαινόσουν σὺ ὡμορφότερη
ἀπ' τὴν πατρίδα σου τὴν Ἰταλία
κι' ἐγώ, νέος Ἀννίβας, ἐμπρός σου ἐξέχασα
τῆς Καρχηδόνος μου τὰ μεγαλεῖα.

Ἡ χιονισμένες Ἄλπεις, ὁποῦ ἐπέρασα,
εἰς τὴν κορφή τους μόνο, εἶχαν χιόνι,
ἀλλὰ ς' ἐσένα ἕως 'ς τὴν καρδιά σου πιὰ ἐκατέβηκε
κι' οὔτε μέσ' 'στὴ φωτιά της ἐκεῖ λυώνει.

Νά! τὴν ἀθανασία ἐγὼ τῆς Ῥώμης σου
δὲν ἠμπορῶ ὁ παγίσχυρος νὰ ἐγγίζω!
Εἰς τὶς κορφές μου θὰ χιονίσῃ ὁ πόνος μου,
μὰ εἰς τὴ ζεστὴ Ἀφρική μου δὲν γυρίζω.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Λατινικοῦ) Ν. ΛΙΒΑΔΑΣ

Ἄννα Σ. Καίσαρη
Δραματικὴ ὑψίφωνος, λαβοῦσα τὸ Χρυσοῦν μετάλλιον

Ἀχιλλεὺς Παπαδημητρίου
Διπλωματοῦχος τοῦ Βιολοντσέλλου (Χρυσοῦν μετάλλιον)

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΚΗΦΗΣΙΑΣ

ΚΑΝΗΝ εἶχεν ἐπιτυχίαν ἡ ἐν Κηφησίᾳ ὑπὸ ὁμάδος καλλιτεχνῶν διοργανωθεῖσα καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις, ἰδίως ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ὑποστηρίξεως τῶν φιλοτέχνων. Ἐκθέται ἦσαν οἱ γλύπται Ἀλεξανδρόπουλος, Δημητρίου, Δούκας, Ζευγώλης, Θ. Θωμόπουλος, Ἰωάνιου, Μαυρουδῆς, Στεργίου, Συνέφας. Ζωγράφοι, οἱ κ. κ. Ἀριστεύς, Ἀσπρογέρακας, Βυζάντιος, Βικᾶτος, Γουναρόπουλος, ἀδελφοὶ Γεραλῆ, Γιανναρᾶς, Διαμαντόπουλος, Ζαβιτσιάνος, Ζωγράφος, Θεοδωρόπουλος, Ἰωαννίδης, Ἰακωβίδης, Καντζίκης, Λαζαρῆς, Λουκίδης, ἀδελφοὶ Λύτρα, Μπραέσσας, Μαγιάσης, Παπαπαναγιώτου, Περβολαράκης, Ρωμανίδης, Στεφανόπουλος, Τριανταφυλλίδης, Φερεκύδης, καὶ Χρηστοφῆς. Καὶ αἱ κυρίαι Ἀσπρογέρακα, Ἰγγλέση, Λασκαρίδου, Στεφάνου καὶ Χόρς.

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἔργων εἶνε ἄξια ἰδίας μνείας. Ἐκ τῆς γλυπτικῆς, ὁ «Τραυματίας» τοῦ κ. Ἀλεξανδροπούλου, ὁ «Χαλκωματᾶς» τοῦ κ. Τριανταφύλλου, ἓν ἀνάγλυφον Ἀσθῖδος τοῦ κ. Ζευγώλη, ὁ «Μέγας Πᾶν» ἔγχρωμος καὶ μαρμάρινος τοῦ κ. Θ. Θωμοπούλου, συμβολίζων τὸν θάνατον τοῦ Πανθεϊσμοῦ, τὰ σκίτσα τῆς δεσποινίδος Στεφάνου Χαράκωμα, Καρτέρι καὶ Κηφησιώτισσα, ὁ «Ἐφημεριδοπώλης» τοῦ κ. Στεργίου καὶ τὰ ἀνάγλυφα τῶν βασιλέων Γεωργίου καὶ Κωνσταντίνου τοῦ κ. Συνέφα.

Ζωγραφική. Μετὰ πολυετῆ ἔκλειψιν ἀνεφάνη ἐκθέτων ἰδιόρρυθμα σκίτσα, τὸ «Μοναστήρι» καὶ τὴν «Δύσιν τῆς Σελήνης» ὁ κ. Ἀριστεὺς ὅστις εἰς τὰ δύο αὐτὰ ἔργα ἀναδεικνύεται ἄριστος συνθέτης καὶ ποιητικώτατος. Ὁ κ. Βυζάντιος ἐκθέτει διὰ πρώτην φορὰν ἔργα, ἐμποιοῦντα καλλίστην ἐντύπωσιν. Ἐσπούδασεν ἐπὶ διετίαν εἰς Παρισίους, ἐλθὼν ἐδῶ ἕνεκα τοῦ πολέμου. Ἔχει ἰδικόν του *style*, ἀλλ' ἔχει ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὸ Παρισινὸν περιβάλλον, ἐμπνεόμενος κυρίως ἐκ τῶν Παρισινῶν κοσμικῶν κέντρων. Τὸ «Κόκκινο Καμπαρέ», ἡ «Πρώτη συνάντησις» μία ζωηρὰ ρεαλιστικὴ ἀναπαράστασις, τὸ «Μπάρ», ὁ «Ρεμβασμός», ἡ «Σπουδὴ τοῦ δρόμου» ἡ ὁποία παριστᾷ μίαν δραματικὴν εἰκόνα δυστυχῶν ὑπάρξεων, προδίδουν ἕνα δυνατὸν καλλιτέχνην. Ὁ κ. Βικᾶτος ἐξέθεσε τὸ «Πρῶτον ὀλίσθημα» διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποίου παρετηρήθη κάποια συγκίνησις εἰς τοὺς ἀγοραστάς, κατακυρωθὲν ἀντὶ 2,500 εἰς τὸν ἐφοπλιστὴν κ. Κυριακίδην, ὅστις ὑπῆρξε καὶ ὁ Μαικήνας τῆς ἐκθέσεως, ἀγοράσας ἔργα, δέκα ἐκθετῶν, ἀξίας 12,000 δρ.

Ὁ κ. Ἰακωβίδης ἐξέθεσε Γαρύφαλα καὶ Κογχύλια, ὁ κ. Δημητρίου τὸν Πρόδρομον Ἰωάνην, ἡ δ. Ἰγγλέση ἓν τοπεῖον τῆς Ῥώμης, ὁ κ. Ἰωαννίδης τὸ Θέατρον τοῦ Βάκχου, προσωπογρα-

φίας καὶ μίαν Θέαν ἀπὸ τοῦ Ζαππείου, ἡ δ. Λασκαρίδου τὸ «Πρὸ τοῦ θερισμοῦ», ὁ κ. Λουκίδης τὸ «Διάβα τοῦ Χρόνου, ὁ κ. Ἀσπρογέρακας τὸ Μαγγανοπήγαδο καὶ τὸν «Φαληρικὸν μπάτην», ὁ κ Μηλιάδης τοὺς «Ἀνεμομύλους».

Νέος καλλιτέχνης πολλὰ ὑποσχόμενος ἐνεφανίσθη ὁ κ. Θεόφραστος Τριανταφυλλίδης. Βαθύς, ἀποφεύγων τὰς ψευδεπιδείξεις, μὲ ἀρκετὴν πρωτοτυπίαν. Τὸ «Ἐσωτερικόν» του, ἂν καὶ ἁπλοῦν ἔχει κάποιαν ὑποβλητικότητα. Ἐπίσης ἐκ τῶν νέων, γρήγορα θὰ διακριθῇ ὁ κ. Ὄθων Περιβολαράκης ἐπηρεασμένος καὶ αὐτὸς ὅμως, ὅπως καὶ ὁ κ. Βυζάντιος, ἀπὸ τοὺς Παρισινοὺς δρόμους. Εὐδοκιμεῖ ἐπιτυχέστερον εἰς τὴν λιθογραφίαν καὶ ἰδίως εἰς τὴν *Affice* (Διαφήμησιν).

Τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων ἐπωλήθησαν, ἡ ὑποστήριξις δ' αὕτη ἐνθαρρύνει τοὺς νεαροὺς καλλιτέχνας, οἵτινες καὶ κυρίως διὰ τῶν ἔργων των ἀπετέλεσαν τὴν ἔκθεσιν, ὅπως καὶ κατὰ τὸ φθινόπωρον διοργάνωσουν ὁμοίαν ἐν Ἀθήναις.

Σημειώσεις Ἑνὸς Ἡμινὸς

Οὐδετερότης καὶ πόλεμος.—Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος.—Ἡ θεία γῆ.—Τοπεῖα ἀγνωστα.—Ἡ Ἀγόριανη.—Ἡ τριλογία τῆς ὀρεινῆς ζωῆς.—Σοφία Τρικούπη.—Μία ὑπέροχος ζωή.—Ἡ ἱέρεια τῆς στοργῆς.—Τὸ πένθος τῆς Ἀττικῆς.—Ἡ πράσινη Βασίλισσα.

ΕΛΛΑΣ εἶνε οὐδετέρα καὶ ὅμως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους της διεξάγεται ἀγὼν ἐξοντωτικός. Ἔγινε, χωρὶς νὰ θέλῃ, μέτωπον καὶ αὐτὴ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου. Οἱαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ ἔκβασις τοῦ ἐν τῇ Βαλκανικῇ ἀγῶνος, θὰ ὑποστῇ τὸν κλονισμόν, ὅστις δονεῖ ὅλα τὰ Κράτη, ὅσα ἀνεμίχθησαν ἢ παρεσύρθησαν εἰς τὴν αἱματηρὰν δίνην. Καὶ θὰ εἶνε κέρδος δι' αὐτήν, ἐὰν ἀκεραία καὶ ἀλώβητος ἐξέλθῃ τῆς φονικῆς συρράξεως, διότι δυστυχῶς εἰς ἑκατέραν τῶν ἐμπολέμων ὁμάδων ἐλλοχεύουν οἱ ἐχθροί της, οἱ ἕτοιμοι νὰ ἁρπάσουν κάτι ἀπὸ τὴν πατρικὴν κληρονομίαν. Καὶ ἐνῷ ἔπρεπεν εἰς παλμοὺς νὰ κινῇ τὴν καρδίαν καὶ μία σκέψιν νὰ ὁδηγῇ τὸν νοῦν τοῦ Ἔθνους, δυστυχῶς ὁ κομματισμὸς ἀνταγωνισμὸς τυφλώνει τοὺς πολιτικούς, ὥστε νὰ προκαλοῦν ὀξὺν προσωπικὸν ἀνταγωνισμὸν χάριν τῆς ἐξυπηρετήσεως ξένων συμφερόντων. Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος, ὁ τόσῳ φιλέλλην, ἂς δώσῃ φώτισιν, ὅπως παραμερισθῇ κάθε προσωπικὴ ἀντίληψις, ὅπως κατασιγασθῇ κάθε κομματικὸν συμφέρον καὶ συσπειρούμενον τὸ Ἔθνος περὶ τὸν ἔνδοξον αὐτοῦ Βασιλέα πολιτευθῇ ἀνταξίως καὶ τῶν ἐθνικῶν αὐτοῦ παραδόσεων καὶ τῶν βλέψεων διὰ τὸ μέλλον, πρὸς πραγμάτωσιν τῆς ἱστορικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς.

Ἡ Ἑλληνικὴ γῆ, ἡ «θεία», ἡ ὑμνηθεῖσα διὰ τὸ κάλλος της, εἶνε ἀδικημένη ἀπὸ τοὺς κατοίκους της. Ἡ Ἑλληνικὴ φύσις ἡ ἀνεξάντλητος εἰς ποικιλωτάτας ἐκδηλώσεις χάριτος, εἶνε σχεδὸν ἀπρόσιτος. Ἔχομεν τοπεῖα ἀφθάστου μεγαλείου, βουνὰ γραφικώτατα, νερὰ κρυστάλλινα, δάση πολύκορμα, πεδιάδας καταφύτους, φῶς ἄφθονον, ἀτμόσφαιραν διαυγῆ, ἀλλὰ λείπει τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα. Ἀκόμη δὲν ἔγινε μία ἑταιρεία νὰ καταστήσῃ γνώριμα καὶ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὰ ὡραῖα μέρη μας. Ἡ ὀπισθοδρομικότης τῶν χωρικῶν, ἡ προϊστορικῶν χρόνων συγκοινωνία, ἡ ἔλλειψις οἰκημάτων καὶ τροφίμων, ἰδοὺ τί καθιστοῦν ἄγνωστον τὴν Ἑλλάδα, ἤτις ἠδύνατο νὰ εἶνε δευτέρα Ἑλβετία. Μία ἑταιρεία μὲ τὸν τίτλον «Ἡ Ἑλλὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος», θὰ ἦτο ἀξία ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης.

Εἰς τὰς σκέψεις αὐτὰς μὲ ὥθησε ἐκδρομή μου εἷς ἓν ἀπὸ τὰ γρωφικώτερα τοπεῖα τῆς Ἑλλάδος. Ὀλίγιστοι θὰ γνωρίζουν τὴν ὕπαρξιν τῆς Ἀγόριανης. Ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Παρνασσίδος, ὑπὲρ τὰ χίλια μέτρα ἄνωθεν τῆς θαλάσσης, ἐν μέσῳ βουνῶν τῶν ὁποίων τὰς πλευρὰς στολίζουν ἀναρριχώμενα ἔλατια, μὲ πηγὰς παγωμένου ὕδατος, μὲ χαράδραν μεγαλοπρεσταίτην, ἐνῷ πέραν ἐκτείνεται μία πεδιὰς ὡς πολύχρωμος τάπης. Ἡ ποικιλία ἡ πανοραματικὴ εἶνε δυσπερίγραπτος. Δὲν χορταίνει τὸ μάτι νὰ ἐντρυφᾷ εἰς τὸ θέαμα τῆς μεγαλοπρεποῦς φύσεως. Βουνό, δένδρο, νερό : Ἰδοὺ ἡ τριλογία τῆς ἀγνῆς χωριάτικης ζωῆς, Ἐκεῖ, ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, ὁ ἐπισκέπτης αἰσθάνεται ἑαυτὸν ὅτι ἀληθινὰ ἀναπνέει, τὰ αἰσθήματα γίνονται ἐντονώτερα, αἱ σκέψεις εὐρύτεραι. Ἀπομακρυσμένος τῆς γηΐνης πεζότητος, ἐκεῖ γίνεταί τις ὑπεράνθρωπος. Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν ἔσχον, ὅταν ἐπὶ βραχώδους ἀποφύσεως κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, μόνος, ἐθαύμαζα γύρω ἐκτυλισσομένον τὸ πανόραμα τὸ ὁποῖον ἡ μεγαλουργὸς Φύσις ἐφιλοτέχνησε μὲ ἀνυπέρβλητον γενναιοδωρίαν. Ζωὴ μιᾶς ἡμέρας ἐκεῖ, ἀναπληροῖ ἑνὸς ἔτους φυτοζωΐαν ἐν τῇ πόλει. Ἡ Ἀγόριανη ἔπρεπε νὰ εἶνε περιζήτητος. Ἀλλὰ ποιὸς τὴν γνωρίζει ; Πόσα ἄλλα μέρη δὲν θὰ εἶνε ὡσὰν καὶ αὐτήν! Καὶ ὅμως καβουρδιζόμεθα, σκονιζόμεθα καὶ ἱδρώνομεν καὶ κλεινόμεθα εἰς τὰς μάνδρας τῶν θεάτρων καὶ ἀλληλοστιβαζόμεθα εἰς τὰ ἀσφυκτικὰ τράμ καὶ δηλητηριαζόμεθα εἰς τὰ ζαχαροπλαστεῖα, ἐνῷ ἔχομεν χωριὰ θαυμάσια, ἀπόψεις ζωγραφικωτάτας, πηγὰς μιᾶς φυσικῆς ζωῆς καὶ μιᾶς ψυχικῆς ἀναγεννήσεως.

Ὑπέροχος. Μόνον αὐτὴ ἡ λέξις ἁρμόζει εἰς τὴν Σοφίαν Τρικούπη. Ὑπέροχος ὡς γυνή, ὑπέροχος ὡς Ἑλληνίς, ὑπέροχος ὡς ἀδελφή. Ὁ βίος της ὁλόκληρος, στοργὴ καὶ ἀνάμνησις. Διὰ τὸν κόσμον δὲν ἔζη. Τὸν μοναχικὸν βίον μετέφερεν ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ. Δὲν τὴν ἔθιξε καμμία ματαιοδοξία. Δὲν ἐζήτησε καμμίαν

ἀπόλαυσιν. Μίαν ὁδὸν ἐγνώριζε, ἀπὸ τοῦ οἴκου εἰς τὸ νεκροταφεῖον, τὴν ἀπὸ τοῦ νεκραταφείου εἰς τὸν οἶκον. Τὸ ὀστεῶδες καὶ κυρτωμένον σῶμα της ἐλάμβανε πνοὴν ἀπὸ τὸ χῶμα τοῦ τάφου, τὸ ὁποῖον ἡ ἀνεξάντλητος μέριμνά της εἶχε πάντοτε ἀνθοστόλιστον. Ἕνα διαρκὲς ἀνασκάλισμα χειρογράφων καὶ ἀντικειμένων συνδεομένων μὲ τὴν ζωὴν τοῦ ἀδελφοῦ της, ἦτο ἡ μόνη ἐνασχόλησις. Περισυνέλεγε πᾶν ὅ,τι ἐγράφετο μετὰ λεπτολόγου εὐλαβείας. Ὅπως ἔζη διὰ τὸν μέγαν καὶ ἀνυπέρβλητον ἀδελφόν της, δι' αὐτὸν ἔζη καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του. Κάθε τριακοστὴν Μαρτίου ἐπὶ εἰκοσαετίαν, ἐν μέσῳ δύο λαμπάδων, ἵστατο ἐκιὰ πένθους, παρὰ τὸν οἰκογενειακὸν τάφον, καὶ οἱ πιστοὶ θαυμαστοὶ τοῦ μεγάλου νεκροῦ ἔκυπτον εὐλαβῶς φιλοῦντες τὴν τιμίαν ἐκείνην χεῖρα, ἥτις διηυθέτει ἄνθη μόνον ἐπιτάφια.

Ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν—καὶ ὑπῆρξεν ὁ οἶκος της ἄλλοτε ἐντευκτήριον τοῦ ἐκλεκτοτέρου κόσμου—μόνον θαυμασμὸν ἠσθάνοντο διὰ τὴν μοναδικὴν ἀφοσίωσίν της πρὸς τὸν ἀδελφόν, διὰ τὴν ἀπὸ πάσης κοσμικῆς κινήσεως ἀποχήν, διὰ τὸ ἀναξάντλητον πνεῦμα της, τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν, διὰ τὴν ἄσπιλον ἀρετήν της. Καὶ ἡ καρδία της ἡ ὁποία ἔπαλλε μόνον δι' Ἐκεῖνον, ἠτόνησε, ἔσβυσεν ἠρέμα. Εἰς τὰς τελευταίας στιγμάς της ἡ Σοφία Τρικούπη ἀσφαλῶς θὰ ἠσθάνθη μίαν εὐχαρίστησιν—ὅτι θὰ ἐσυντρόφευε διὰ παντὸς τοὺς ἀγαπητοὺς γονεῖς της καὶ τὸν λατρευτὸν ἀδελφόν. Ἡ γαλήνη τοῦ θανάτου ἦτο καιρὸς νὰ τοὺς ἑνώσῃ ἀδιάσπαστα.

Ἡ Ἀττικὴ πενθεῖ τὸν θάνατον τοῦ ὡραιοτέρου δάσους της. Τὸ Τατόϊ, χάρμα ὀφθαλμῶν, πνεύμων ζωῆς, μία βλάστησις σφριγώδης, ἐφαλακρώθη. Αἱ τεράστιαι φλόγες τοῦ ὀλέθρου τὸ ἀπεψίλωσαν. Καὶ ἦτο ἐδυνηρὸν νὰ βλέπῃ τις τὰ φλεγόμενα σύγκεφα τοῦ καπνοῦ ὅστις ἀνέθρωσκεν ἀπὸ τὰ θαλερὰ ἐκεῖνα ἐδάφη, τὰ ὁποία ἡ Βασιλικὴ μέριμνα εἶχε καταστήσῃ ἀληθῆ Παράδεισον. Ἐτῶν προσπάθειαι ἐμηδενίσθησαν εἰς ἕνα αἰφνίδιον καὶ μυστηριώδη στροβιλισμὸν φλογῶν. Αἱ φλόγες ἐκεῖναι ἦσαν φλόγες Ἅδου. Καὶ ἐφωτίσθη πρὸς στιγμὴν ἡ μορφὴ τοῦ Ἡρωος ἀλλὰ καὶ Μάρτυρος Βασιλέως, διὰ νὰ λάβῃ νέαν αὐγλην, νέα δείγματα ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως τῶν ὑπηκόων του. Καὶ ἤδη ἡ Σεπτή του σύντροφος ἡ φιλόδενδρος Βασίλισσα θὰ δώσῃ καὶ πάλιν εἰς τὸ Τατόϊ τὴν ζωὴν ποῦ ἔχασε καὶ νέα ἄλση θὰ ἀνακύψωσι καὶ τὸ βασιλικὸν ἐνδιαίτημα γρήγορα θὰ ἀνακτήσῃ τὸ πυκνὸν φύλλωμά του.

Ἀλλ' ἡ τρομακτικὴ πυρκαϊὰ τοῦ ὡραιοτέρου δάσους τῆς Ἑλλάδος θὰ γίνῃ τουλάχιστον ἁρμὴ νὰ ληφθοῦν δρακόντεια μέτρα κατὰ τοῦ ἐμπρησμοῦ τῶν δασῶν ;

Ὄχι μόνον ἐγκυκλίους καὶ χαρτοσκορπίσματα Μόνον ἡ σιδηρᾶ πυγμὴ τῆς ἐξουσίας πρέπει νὰ πίπτῃ ταχυτάτη καὶ ἀμείλικτος κατὰ τῶν ἀσυνειδήτων ἐμπρηστῶν, πρέπει νὰ κινηθῇ ἡ Νέμεσις, νὰ ἐκδικεῖται τοὺς δολοφόνους τοῦ δένδρου, καθ' ὃν τρόπον τιμωρεῖ τοὺς φονεῖς τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε ἡ μόνη σωτηρία τοῦ Ἑλληνικοῦ δάσους.

ΔΑΦΝΙΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Θέατρον Κυβέλης.

Ὑπάρχει καὶ τύχη εἰς τὰ ἔργα. Ἐν μέσῳ τῶν ἐπιθεωρήσεων προέβαλε κατ' ἀρχὰς δειλά, τὸ «**Κουρέλι**» κομεντὶ τοῦ Δαρείου Νικοντέμι, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν τρίτην παράστασιν ἐκόλλησε θριαμβευτικῶς εἰς τὸ πρόγραμμα, παρασταθὲν ἐπὶ 30 συνεχεῖς ἑσπέρας μὲ κοσμοπλημμύραν πάντοτε. Καὶ ἂν δὲν ἀνέμενε τὴν σειράν του τὸ «Πανόραμα», θὰ ἐσημείωνε καὶ δευτέραν τριακοστὴν ἐμφάνισιν· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐνεφανίσθη ἐκτοπίσαν τὸ «Πανόραμα». Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἐπιτυχία πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ὡραιότητα τοῦ ἔργου ἢ εἰς ἀντίδρασιν τοῦ κοινοῦ κατὰ τῶν ἐπιθεωρήσεων ; Ἴσως εἰς ἀμφοτέρους τοὺς λόγους.

Ὁ Νικοντέμι εἶνε Νοτιοαμερικανὸς ζήσας ἀπὸ νεωτάτης ἡλικίας εἰς τὸ Παρίσι. Ἔγραψε Γαλλιστὶ ὅλα τὰ ἔργα του, ἐξ ὧν ἡ «Αἰγκρέτα» ἐθριάμβευσε. Καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν παιχθέντα, εἶχον μεγάλην ἐπιτυχίαν, ἰδίως τὸ «Κουρέλι» μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν Γκάλλι καὶ ὁ «Τιτάν».

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ «Κουρελιοῦ» εἶνε ἁπλουστάτη. Κουρέλι εἶνε μία δεκαπενταέτις ἀφελὴς ἀλῆτις, ἕνα κορίτσι τοῦ δρόμου. Δὲν ἔθιξε τὸ ἀνθρώπινό αὐτὸ κουρέλι ὁ κοινωνικὸς βοῦρκος. Ζοῦσε κοντά σ' αὐτόν, ἀλλ' ἡ ψυχή του ἔμεινεν ἄσπιλος.

Τὸ κορίτσι αὐτό, πολὺ ἔξυπνο, ἀνοίγει τώρα τὰ μάτια εὐρυθὲν ἔξαφνα εἰς τὸν καλὸν κόσμον. Ἕνας μηχανικὸς τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ εἶνε κουρασμένη, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει χρήματα, ἀλλ' ἔχει ἐρωμένην τὴν ὁποίαν ἐβαρύνθη, συναντᾷ τὸ κουρέλι, ξυπόλυτο καὶ ἀτίθασσο. Ἀλλὰ τὸ Κουρέλι ἀγαπᾷ τὸν μηχανικόν. Προσλαμβάνεται στὸ σπίτι του. Ὁ μηχανικὸς πρὸς ἀπελπισίαν τῆς ἐρωμένης του, ἐλκύεται ἀπὸ τὸ κουρέλι, τὸ αὐτὸ δὲ παθαίνει καὶ ἕνας φίλος του, ὅστις προσφέρει εἰς τὰ γυμνὰ πόδια τοῦ Κουρελιοῦ ὅ,τι καὶ ἂν ἔχει. Τὸ Κουρέλι ἀρχίζει καὶ παίζει κοινωνικὸν ρόλον. Εἶνε τὸ ζιζάνιον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου φιλίαι καὶ γνωριμίαι κλονίζονται. Ὁ μηχανικὸς διατάσσεται ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Λιβύην, ἀπαλάσσεται τῆς παλαιᾶς ἐρωμένης του καὶ δὲν θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Κουρέλι, τὸ ὁποῖον ἤρχισε ἤδη νὰ μαθαίνῃ κρυφὰ γράμματα, διὰ νὰ διαβάζῃ τὰς ἐπιστολὰς τοῦ μηχανικοῦ, ὅστις φεύγων ὑπόσχεται συγκεκινημένος νὰ συζευχθῇ ἅμα ἐπιστρέψῃ τὸ περιφρονημένο ἀλλὰ καὶ διαβολεμένο Κουρέλι. Καὶ τὸ Κουρέλι μένει στὸ σπίτι τοῦ μηχανικοῦ, ὀνειροπολοῦν τὴν ἐπάνοδόν του.

Ὑπόθεσις ἄνευ δράσεως, ἄνευ ἐπεισοδίων. Ἀλλὰ διάλογος θαυμάσιος, χαριτωμένος, ἔξυπνος. Ὅλον τὸ ἔργον εἶνε διάλογος, εἰς ὃν ἐξαιρετικῶς οἱ Ἰταλοὶ δραματικοὶ διακρίνονται. Ὑπενθυμίζει τὴν «Κοκκινότριχα», τὸ «Τρελλοκόριτσο», ἀλλ' ἔχει ἰδικήν του ἀτμόσφαιραν, ἡ ὁποία ἑλκύει. Τὰ λόγια ποῦ λέγει

τὸ Κουρέλι εἶνε τόσον ἁπλᾶ ἀλλὰ καὶ τόσον εὐμορφα, τόσον ἀληθινά! Ὁ συγγραφεὺς ὅλην του τὴν τέχνην συνεκέντρωσεν εἰς τὴν ψυχολογίαν τοῦ μικροῦ ἐλευθεροστόμου κοριτσιοῦ, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ εὐτυχῆ μίαν κουρασμένην ζωὴν ἑνὸς ἀνδρός, ἀφοῦ ἐκδηλώσῃ τὰ εὐγενέστερα καὶ ἀγνότερα τῶν αἰσθημάτων, ἂν καὶ ἔζησε εἰς τὴν πλέον μολυσμένην ἀτμόσφαιραν. Ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ ἀπεδόθη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως μὲ μεγάλην τέχνην.

Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου, συνετέλεσεν ἀναμφισβητήτως ἡ ὑπόκρισις τῆς κ. Κυβέλης, ἡ ὁποία προσέθηκεν ἕνα ἀκόμη ρόλον εἰς τὰς ἐμφανίσεις της ἀξιοζήλευτον. Ὅλη ἡ ψυχολογία τοῦ δυσκόλου εἰς ἀπόδοσιν χαρακτῆρος ἐσπινθηροβόλησεν εἰς ἔκφρασιν προσώπου, ὁμιλίαν καὶ συνολικῶς εἰς τὰς κινήσεις τῆς ἀληθινὰ καλλιτέχνιδος, ἡ ὁποία μὲ ἀβίαστον χάριν ἐσαγήνευσε τοὺς ἀκροατάς, ὅσον τὸ Κουρέλι τὸν μηχανικόν. Ὁ κ. Παπαγεωργίου ὡς μηχανικὸς πολὺ καλός, ὅπως καὶ ὁ κ. Γαβριηλίδης. Ἡ κ. Ζαφειροπούλου ὡς φιλάρεσκος σύζυγος, ἐκφραστικὴ καὶ πλήρης χάριτος. Ὁ κ. Σάββας ἐνεφάνισε ἕνα καλὸν τύπον διδασκάλου.

Ἡ μετάφρασις ἀρίστη, ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Καιροφύλαν, ὅστις καὶ ἄλλο ἔργον τοῦ Νικοντέμι, δραματικὸν αὐτό, τὴν «Σκιὰν» παρέδωκεν εἰς τὸν θίασον.

Εἰς τὴν ἐπιθεωρησομανίαν ἐφέτος παρετηρήθη ὕφεσις. Τὸ κοινὸν δὲν ἐφάνη πρόθυμον εἰς τὴν μονοπωλιακὴν αὐτὴν παραγωγήν, ἤτις τὸ θέατρον μετέβαλε εἰς κέντρον ἐφημέρων θεαμάτων, χωρὶς ἡ σκέψις νὰ δύναται νὰ σκορπίζῃ τὸ ἀκτινοβόλημά της. Τὸ ἐφετεινὸν «***Πανόραμα***» ὑπῆρξεν ἀτυχέστερον τοῦ περισυνοῦ· ἡ εὐφυΐα τοῦ συγγραφέως σᾶν νὰ ἐκουράσθη. Τὰ καλλίτερα νούμερα εἶνε ἡ ἐπίταξις τοῦ Ὠδείου, οἱ συγγραφεῖς τῶν ἐπιθεωρήσεων, ἡ Βεντάγιες, τὰ παιγνιόχαρτα, ὁ κουτσαβάκης, τὸν ὁποῖον θαυμασίως ὑποδύεται ὁ Νέζερ, ὅστις εἶνε καὶ ὁ ἥρως τοῦ ἐφετεινοῦ «Πανοράματος». Τὸ φαντασμαγορικὸν ταξεῖδι τοῦ Ἑνωτικοῦ πολὺ ἐπιτυχημένον. Ἡ κ. Δελενάρδου, ἡ κ. Ζαφειροπούλου πρωταγωνιστοῦν εἰς χοροὺς καὶ τραγούδια. Ἡ κινηματογραφικὴ ταινία τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ Τατοΐου ἐνδιαφέρουσα, ὡς καὶ ἡ ἀναδάσωσις ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης.

Ἄπορον ὅμως διατί ἐξητήθη ἡ ἐνίσχυσις Γάλλων κωμικῶν. Ὁ Βιλλὰρ ἐδῶ, ὁ Σταβὶλ εἰς τὰ «Παναθήναια», ὁ Τὸμ εἰς τὸν «Παπαγάλον» μετέφεραν ἐντὸς τῆς πόλεως τὴν Ἀλυσσίδαν.

Θέατρον Κοτοπούλη.

Τὸ «Ξιφίρ—Φιλὲρ» ἐξηνάγκασε τὴν δ. Κοτοπούλη νὰ παρουσιάσῃ περισσότερον θεαματικὰ τὰ ἐφετεινὰ «***Παναθήναια***». Εἶνε ὀλιγώτερον ἔξυπνα, μᾶλλον ἓν εἶδος Βαριετέ, παρὰ σατυρικὴ ἐπιθεώρησις, ὅπως ἦτο εἰς τὰ παλαιὰ ἔτη. Πολυτέλεια ἀμφιέσεων, καλλιτεχνικαὶ σκηνογραφίαι, χοροί, Εὐρωπαϊσμός. Χάνουν ὅλονὲν τὸν τοπικὸν χαρακτῆρα. Οἱ συγγραφεῖς ἐτέθησαν κατὰ μέρος πρὸ τοῦ ζωγράφου καὶ τῆς μοδίστρας. Ἰδοὺ ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς δεκάτης ἐπετείου τῶν «Παναθηναίων».

Ἐφέτος ἡ Ματίνα ἀπηλλάγη τῶν ὑπηρεσιῶν της, καιρὸς δὲ εἶνε καὶ ὁ Τζανέτος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Μερικὰ νούμερα εἶχαν ἰδιαιτέραν ἐπιτυχίαν, ὅπως ἡ Ἡμισέληνος μὲ τὴν δ. Κοτοπούλη καὶ τὴν σερενάταν, ἡ μυστικὴ ἀστυνομία, αἱ προπαγάνδαι, τὸ τραγοῦδι τοῦ μύλου τῆς Κονδύλως, ὁ ὀνειροπόλος ὑπουργός. Ὑπῆρχον ὅμως νούμερα ἀνεπιτυχῆ, ὅπως ὁ Ἰλισσός, ὁ Δούρειος ἵππος, οἱ ἐφοπλισταί, τὰ μοδέλα τῆς μόδας, ἡ Κούλα, τὰ ὁποῖα δὲν λέγουν τίποτε. Ἡ μουσικὴ τῶν τραγουδιῶν δὲν εἶνε πεταχτή. Οἱ χοροὶ ὅμως, χάρις εἰς τὸν κ. Μπαρκουϊλέρον, ἤρεσαν πολύ.

Ἡ δεσπ. Κοτοπούλη διέκοψε τὰ «Παναθήναια—τὰ ὁποῖα εἶχον ἀνάγκην ἐπισκευῆς—διὰ νὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων ἐκ τῶν καλλιτέρων ἔργων τοῦ δραματολογίου της. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν ἔδωκε καὶ ἓν νέον, τὴν «***Ἐξόριστον***» τοῦ Κιστμαϊκερς.

Εἰς τὴν αὐλὴν φανταστικοῦ Κράτους εἷς νέος συγγραφεύς, ὁ Βιραὶ ἐμπνέει ἔρωτα εἰς τὴν ξένην πριγκηπίσσαν Τζίναν καὶ συγχρόνως εἰς τὴν φίλην της συμπολίτιδα του Γαλλίδα κόμησσαν Ζακελίν, ἣν καὶ προτιμᾷ. Ἐν μέσῳ πολιτικῶν συνωμοσιῶν καὶ στασιαστικῶν ἐνεργειῶν ἐξελίσσεται ὁ διπλοῦς ἔρως, ἀλλ' ἡ πριγκήπισσα—τύπος εὐγενοῦς γυναικὸς—ὑφίσταται προσωρινὴν τύφλωσιν. Ὁ Βιραὶ καὶ ἡ Ζακελὶν εἶναι παντοτε βαθειὰ ἐρωτευμένοι. Νομίζουν τὴν Τζίναν ἀνυφλήν, ἐνῷ αὐτὴ ἐπανευρίσκουσα τὸ φῶς της βλέπει τὸ πραγματικὸν αἴσθημα των καὶ τοὺς συγχωρῇ καὶ τοὺς ἑνώνει.

Ἡ «Ἐξόριστος» ἐπαίχθη τὸ πρῶτον τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1913 εἰς τὸ Παρίσι. Εἶνε πλήρης ἐπεισοδίων ἀλλ' ἄμοιρος φιλολογικῆς ἀξίας. Ἡ σ'. πρᾶξις εἶνε σχεδὸν ἀνισρά

Ἀχιλλεὺς Μαδρᾶς
Δραματικὸς ἠθοποιὸς

ἡ δευτέρα ἔχει μίαν ὡραίαν αἰσθηματολογίαν τοῦ ἐραστοῦ, ἡ γ'. τὴν ὑπέροχον σκηνὴν τῆς τυφλῆς πριγκηπίσσης. Ἔργον μᾶλλον ποιητικόν, μὲ συμπαθητικὰ τὰ κύρια πρόσωπα, μὲ καλὴν σκηνικὴν πλοκήν, ἀλλὰ καὶ μὲ μίαν ποικιλόμορφον δρᾶσιν, ἀδικοῦσαν τὴν θέσιν τοῦ ἔργου.

Ἡ δεσποινὶς Κοτοπούλη ἔπαιξε μὲ μεγάλην ψυχολογίαν· ὁ ρόλος της δὲν εἶνε ἁπλοῦς, κατόρθωσε δὲ νὰ δώσῃ τὴν ἀπαιτουμένην τρυγικότητα εἰς τὴν τελευταίαν ἰδίως σκηνὴν τῆς γ'. πραξέως ἀπαρομίλλα. Ὁ κ. Μυρὰτ ἔδωσε ἕνα ζωντανὸν τύπον διανοητικοῦ Γάλλου. Ἡ δ. Κόκκου ὡς Ζακελὶν χαρίεσσα, αἰσθηματική. Πολὺ φυσικὸς ὁ κ. Φιλιππίδης. Ὁ κ. Κόκκος τύπος αὐλικοῦ.

Κεντρικὸν Θέατρον.

Μὲ πολλὴν εὐμένειαν ἐκρίθη ὁ ἐφετεινὸς «***Παπαγάλος***», ὡς ἐξακολουθεῖ νὰ ὀνομάζεται ἂν καὶ ὁ Παπαγάλος ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν σκηνήν. Ἔχει ἔξυπνες σκηνές, ὁ δὲ θίασος παίζει μὲ πολλὴν ὄρεξιν. Ἐφέτος ἐγράφη συνεργασίᾳ τοῦ κ. Στ. Ξενοπούλου. Ἔχουν πολὺ χιοῦμορ ἡ σκηνὴ τῆς Ἐπιθεωρήσεως μὲ τὸ ἐπιτελεῖόν της, τοῦ πωλητοῦ τῆς πατάτας, τῶν διεθνῶν πυγμάχων, τοῦ γκρινιάζοντος συζυγικοῦ ζεύγους, τοῦ Ἑβραίου. Ἡ κ. Νίκα ἀνεδείχθη καὶ δεινὴ χορεύτρια, ἡ δ. Κολυβᾶ ζωηροτάτη, ἡ κ. Παντοπούλου συμπαθεστάτη μὲ τὸ τεχνικὸν τραγοῦδι της, ἡ κ. Φιέρα χαριτωμένη. Τὰ φινάλε καὶ τῶν τριῶν πράξεων καλλιτεχνικά. Ἡ ἀποθέωσις τοῦ Ἔρωτος ἀρκετὰ ποιητική, ἡ χώρα τῶν Μακάρων καλλιτεχνική, ὑπὲρ πάντα δὲ συναρπαστικὴ εἰς ἐνθουσιασμὸν ἡ διὰ κατόπτρων ἐναλλαγὴ τῶν δύο Κωνσταντίνων, τοῦ Παλαιολόγου καὶ τοῦ νῦν Βασιλέως. Ἀργότερα προσετέθη καὶ κινηματογραφικὴ ταινία, καθ' ἣν ὁ Λεπενιώτης παρωδεῖ τὸν Μασίσταν. Ἡ μουσικὴ ἀρκετὰ εὐχάριστη.

Θέατρον «Ὀλύμπια».

Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐδόθη ἡ «***Μανὸν***» τοῦ Μασενέ. Καὶ ὁ κ. Λαυράγκας καὶ οἱ ἠθοποιοὶ κατώρθωσαν νὰ τὴν ἐμφανίσουν ὅσον τὸ δυνατὸν τελειότερα. Ἡ κ. Κυπαρίσση καὶ ὁ κ. Χατζηλουκᾶς ἔψαλαν τὰς μονωδίας καὶ δυωδίας των μὲ πολὺ αἴσθημα. Κάλλιστοι οἱ κ. κ. Οἰκονομίδης καὶ Λουλούδας. Ἡ ὀρχήστρα ἐξετέλεσεν ἄριστα τὸ μενουέττο εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δ'. πράξεως.

Εὐφροσύνη Κατσικοπούλου
Ἐρασιτέχνις τοῦ δράματος

Μετὰ σύντομον διακοπήν, αἱ παραστάσεις τοῦ μελοδράματος ἐπανελήφθησαν μὲ τὸν «***Ρούν Μπλάς***». Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ εἰκοσαετίας δὲν εἶχαν ἀκούσει τὴν παλαιὰν ἀλλὰ νεωτερίζουσαν ὀπερέτταν τοῦ Μαρκέτη, ἥτις παρεστήθη ἤδη διὰ πρώτην φορὰν Ἑλληνιστί. Ἐπαίχθη λίαν ἐπιτυχῶς. Τὸ περίφημον ντουέττο της β'. πράξεως καὶ τὸ κουαρτέτο τῆς τρίτης ἐξετελέσθησαν κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικώτατον.

Μὲ τὸ Ἑλληνικὸν μελόδραμα συμπράττουν ἤδη τέσσαρες νέοι καλλιτέχναι τοῦ ἄσματος ἐξ Ἰταλίας κληθέντες. Ἡ δραματικὴ ὀξύφωνος δεσπ. Τζακομέλι, ὁ δραματικὸς ὀξύφωνος τοῦ Σὰν Κάρλο τῆς Νεαπόλεως Μπράλια, ὁ λυρικὸς ὀξύφωνος Βιττόριο Ρὲ καὶ ὁ βαθύφωνος τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου Σαμπέλικο.

Θέατρον Παπαϊωάννου.

«***Ἡ Μοντέρνα καμαριέρα***», ὀπερέττα Ν. Χατζηαποστόλου. Τὸ λιμπρέττο εἶνε διασκευὴ τῆς γνωστῆς φάρσας τοῦ Φεϊντὼ «Τὸ ξενοδοχεῖον τῶν δύο περιστερῶν», κατ' ἐπανάληψιν παιχθείσης. Ἡ μουσικὴ εἶνε γραμμένη εἰς τὸ style τῶν Βιεννέζικων ὀπερετῶν. Ἐλαφρά, ζωηρά, ἀλλ' ὄχι καὶ πρωτότυπος. Τὸ βάλς «Στόμα μὲ στόμα» δευτέρα ἔκδοσις τοῦ «Σφίξε με».

Ἡ κ. Ἀφεντάκη ὡς καμαριέρα χαριτωμένη, ἡ κ. Καζούρη ὡς Παρθενία κωμικωτάτη, ὁ κ. Παπαϊωάννου ὁ ἴδιος πάντοτε μὲ τὴν ἀφελῆ ὑπόκρισιν καὶ τοὺς κωμικοὺς μορφασμούς. Τὸ μπαλλέτο, ἀρκετὰ θεαματικόν.

Θέατρον «Πανελλήνιον»

Οἰκογενειακὴ παράστασις δύναται νὰ κληθῇ ἡ αὐθεσπερεὶ ἐμφάνισις τριῶν μονοπράκτων ἔργων δύο ἀδελφῶν, πατρὸς γνωστοῦ ὡς δραματικοῦ συγγραφέως, τοῦ κ. Ι. Καλοστύπη. Πρωτόλεια καὶ τὰ τρία. Τὰ δύο ἦσαν τῆς δεσποινίδος Ξανθίππης Καλοστύπη. «***Τὸ παιδί μου!***», τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο καλλίτερον ὡς διήγημα καὶ ἡ «***Συνφραζέτες***» κωμῳδία σατυρίζουσα τὰς Ἀγγλίδας, μὲ ἓν γενναῖον ξυλοκόπημα τοῦ Ἄγγλου Πρωθυπουργοῦ. Καλλίτερον ἦτο τὸ ἔργον τῆς ἄλλης ἀδελφῆς, τῆς κ. Δέτσικι, ὁ «***Βιολιστής***», ἔχον ἀρκετὸν δραματικὸν ἐνδιαφέρον.

«***Ἡ Βασιλοπούλα μας Ἀλεξάνδρα***», πατριωτικὸν ἔμμετρον ἔργον τοῦ κ. Γαλανοῦ, τὸ ὁποῖον ἀλλοτε εἶχε προαγγελθῇ μὲ τὸν τίτλον «Χαρίλαος Τρικούπης». Εἶνε γραμμένον μὲ πολὺν λυρισμόν, ἐμφανίζονται δ' ἐπὶ σκηνῆς—αἱ δύο πρᾶξεις διεξάγονται εἰς τὸν Παράδεισον—διάφορα πρόσωπα τοῦ Ἁγῶνος, πολιτικοί, αὐλικοὶ καὶ ἡ Βασ. οἰκογένειι. Τὸ πρόσωπον τῆς ἀλησμονήτου βασιλοπούλας ὑπεδύθη ἡ νεαρὰ καὶ ὡραία ἠθοποιὸς κ. Λητὼ Ἀλκινόου. Ἑκάστη παράστασις τοῦ ἔργου προκαλεῖ ἐνθουσιαστικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ κοινοῦ.

Θέατρον Ρεζάν.

«***Ἀλλοῦ τὸ ὄνειρο καὶ ἀλλοῦ τὸ θαῦμα***». Κωμειδύλλιον τοῦ κ. Κυριακοῦ, γραφὲν πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ παιχθὲν μὲ τὸ ὄνομα «Τὸ συνοικέσιον τῆς Ἀγλαΐας». Ὑπεθυμίζει τὰ παλαιὰ κωμειδύλλια, μὲ τὰς ἀφελεῖς κωμικὰς σκηνὰς καὶ τὴν γλυκεῖαν μουσικήν του.

Εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον τῆς κ. Ρεζὰν ἀνέζησαν τὰ «***Ἐπινίκεια***» τοῦ κ. Κυριακοῦ, δυνεργασθέντος ἤδη τοῦ κ. Κοπακάκη. Δὲν εἶνε καλλίτερα τῆς τελευταίας πρόπερσυ ἐμφανίσεώς των, πενιχρὰ δὲ τὰ σκηνικά. Ἡ κ. Ρεζὰν ἀνέμνησε παλαιοὺς θριάμβους της ὡς Ἐλαφρὰ κυρία, ὡν γκαρσόνι, ὡς βόμβα, ὡς Διαβολάκι. Πάντοτε πεταχτή, χαρίεσσα, εὐχάριστος. Ὁ κ. Λύτρας, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον χαρακτηριστικοὺς καὶ δημιουργοὺς κωμικούς, ἐμφανίζων τύπους ἐκφραστικούς, ὡς Τήνιος, ὡς κληρωτός, ἀλλ' ἰδίως ὡς χασισοπότης εἰς τὴν σκηνὴν τῆς φυσαρμόνικας εἶχε ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ἀλλὰ καὶ ὡς μῖμος τῶν πρωταγωνιστριῶν ἔδειξε τάλαντον, εἰς ὃ ἕως τώρα μόνον ἡ κ. Μερόπη Ροζὰν διεκρίθη. Ἡ δ. Δημητρακοπούλου καὶ ἡ νέηλυς δ. Ἰατρίδου—μία φωνὴ μεσοφώνου ἀξία μεγάλης προσοχῆς—ἐτραγούδησαν εὔμορφα. Καὶ ἡ κ. Βασιλάκη δὲν ὑπελείφθη εἰς τὰ νούμερα της, ὡς καὶ ἡ κ. Ρούσσου. Ὁ κ. Καντιώτης ὡς ἐπαρχιώτης ἤρεσε πολύ.

Θέατρον Πλέσσα.

Νέαν ἐπιθεώρησιν ἔδωκε τὴν «Λοῦνα Πὰρκ» γραφεῖσαν ὑπὸ τῶν κ. κ. Μαρσέλλου καὶ Παπαμιχαήλ. Δὲν διέφερε ἀπὸ τὰς συνήθεις ἐπιθεωρήσεις, μὲ ἐπαναλήψεις γνωστῶν σκηνῶν καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἠρέθισε πολλὰς παραστάσεις. Ὁ θίασος δίδει ἤδη διάφορα ἔργα, ἐν οἷς καὶ τὸν «Κουρσάρον» τοῦ κ. Δημητρακοπούλου, εἰς ὃν πρωταγωνιστεῖ ἡ δεσποινὶς Πλέσσα.

Θεατρικαὶ εἰδήσεις.

Εἰς τὰ συνοικιακὰ θέατρα ἐπαίχθησαν ἐπιθεωρήσεις λαϊκαί. Νέαι ἐδόθησαν, ἡ «Διεθνὴς σάτυρα» τοῦ κ. Δραγάτση εἰς τὸ Θησεῖον καὶ τὸ «Χοκὶ» τοῦ κ. Βουδούρη εἰς τὸ θέατρον τοῦ Λαοῦ, μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Καμπανάκη.

—Ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Μαδρᾶ, ὁ γνωστὸς δραματικὸς ἠθοποιός, μέλος ἄλλοτε τοῦ θεάτρου τῆς Σάρρας Μπερνάρ, ἔδωσεν λίαν ἐπιτυχεῖς ἑσπερίδας εἰς τὰς λουτροπόλεις, θαυμασθεὶς διὰ τὴν ἀπαγγελίαν Γαλλικῶν μονολόγων ἐξ ἔργων κλασικῶν. Τὸν προσεχῆ μῆνα θὰ ἐμφανισθῇ εἰς δύο παραστάσεις, ὑποδυόμενος τὸν «Οἰδιπόδα Τύραννον» τὸν ὁποῖον ἐνσαρκώνει μὲ τὴν δυνατὴν τέχνην του καὶ τὸν «Ὀθέλλον». Μετὰ τὰς παραστάσεις αὐτὰς ὁ κ. Μαδρᾶ θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους.

ℭ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ ℑ

Εἰς τὸ ἔνδοξον πεδίον τῶν Γιαννιτσῶν, ὅπου ἐγένετο ἡ μεγάλη μάχη τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου, ἀπεφασίσθη ἡ ἵδρυσις μνημείου πρὸς τιμὴν τῆς μνήμης τῶν εὐγενῶν θυμάτων τῆς Ἑλληνικῆς ἀνδρείας.

Πρὸς τοῦτο ἐπετράπη ἡ σύστασις ἐπιτροπῆς ἀπὸ τὰς ἐντοπίους ἀρχὰς καὶ ἄλλους πολίτας διὰ τὴν συλλογὴν ἐράνων.

— Εἰς τὸν γλύπτην κ. Γ. Συννέφαν ἀνετέθη κατασκευὴ μνημείου μετὰ προτομῆς εἰς τὸν πεσόντα ὑπὲρ πατρίδος συνταγματάρχην Α. Καμάραν.

— Ὁ ἐν Γαλλίᾳ συμπληρώσας τὰς σπουδάς του καὶ ἐκ Πηλίου καταγόμενος κ. Πηλείδης ἐφιλοτέχνησε τὴν προσωπογραφίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως (κραγιὸν σανκίν). Εἶνε ἐκτάκτως ἐκφραστική, παρὰ τὴν ὀχρότητά της, ὁμοιάζει δὲ πολύ. Τὸ καλλιτέχνημα τοῦ κ. Πηλείδου ἐκόσμησε τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖον τοῦ Βασιλέως.

— Κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς Καλλ.σχολῆς τοῦ Πολυτεχνείου παρετηρήθη ἐξαιρετικὴ ἐπίδοσις τῶν μαθητριῶν. Οἱ πίνακες τῶν προβιβασμῶν ἀναφέρουν ἐν πλειοψηφίᾳ γυναικεῖα ὀνόματα. Εἰς τὴν Δ΄. τάξιν τὸ α΄. βραβεῖον ἔλαβον ὁ Ἀνασ. Λουκίδης (ἐκτὸς συναγωνισμοῦ), ἡ δεσποινὶς Μαρία Ἀναγνωστοπούλου καὶ τὸ β΄. ὁ Γ. Μαρκοπουλιώτης. Εἰς τὸ τμῆμα τῆς γλυπτικῆς ὀλίγιστοι ἐφοίτησαν μαθηταί.

— Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσιπενταετίας ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διδασκαλίας τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀναστ. Δαμβέργη, ὑπὸ τῶν διατελεσάντων μαθητῶν του ὡς καὶ τῶν συνεργατῶν του, ἀπεφασίσθη νὰ προσενεχθῇ αὐτῷ μαρμαρίνη προτομή του, διὰ κοινοῦ ἐράνου κατασκευαζομένη.

— Ἀπεφασίσθη ἡ ἀνέγερσις ἀναθηματικῆς στήλης πλησίον τῆς Β. Ἐπαύλεως τοῦ Τατοΐου ὑπὲρ τῶν κατὰ τὴν πυρκαϊὰν πεσόντων θυμάτων ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν.

— Διὰ Βασιλικοῦ διατάγματος διορίζονται μέλη τῆς ἐπιμελητείας τῆς Διαρκοῦς Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως διὰ τὸ ἔτος 1916 οἱ κ. κ. Σ. Βικᾶτος καὶ Θ. Θωμόπουλος, καθηγηταὶ τοῦ Σχολείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν, Ν. Ὀθωναῖος καὶ Α. Λουκίδης ζωγράφοι καὶ ὁ γλύπτης κ. Βούλγαρης. Ἡ Διαρκὴς ἔκθεσις, θὰ γίνῃ ἐξαιρετικῶς ἐφέτος εἰς τὸ Ζάππειον, καθότι ἕνεκα τῶν πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ τοῦ ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Βουλῆς προωρισμένου διὰ τὴν ἔκθεσιν οἰκοδομήματος μεταρρύθμισις.

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ Γιώργιος Μολφέτας σατυρικὸς ποιητής, εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς δράσεώς του καὶ ἐν ἡλικίᾳ 45 ἐτῶν. Ἐν Ἀργοστολίῳ ἐξέδιδεν ἀπὸ τὸ 1892 τὸ «Ζιζάνιον» ἔμμετρον σατυρικὴν ἑβδομαδιαίαν ἐφημερίδα, ἧς τὴν ἔδραν πρὸ πέντε μηνῶν μετέφερεν εἰς Ἀθήνας, ἔνθα καὶ ἐγκατεστάθη οἰκογενειακῶς. Ἀλλὰ δὲν ἐπέπρωτο ὁ ἀτυχὴς ποιητὴς νὰ χαρῇ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀνείρου του. Ἦτο εὐφυέστατος, ἰδιόρρυθμος, ψυχὴ καλλιτεχνική, ἔχων ὅλην τὴν δραστηριότητα τοῦ Κεφαλλῆνος. Οἱ στίχοι του ἀβίαστοι, ἄκακοι, ἀλλὰ καὶ πατριωτικώτατοι. Ἦτο ὁ Σουρῆς τῆς Κεφαλληνίας.

— Κατηρτίσθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Σ. Λάμπρου ἐκ τῶν κ. κ. Ἀδαμαντίου, Βολίδου, Ἰακωβίδου, Καμπούρογλου, Χατζοπούλου καὶ Σωτηρίου ἵνα ἀποφανθῇ περὶ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων, τῶν κωδίκων καὶ τῶν ἁγιογραφιῶν τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξίου Κολυβᾶ.

— Ὁ ἐν Ν. Ὑόρκῃ διαμένων μουσικοδιδάσκαλος κ. Λ. Καμηλιέρης ἵδρυσε μεγάλην χορῳδίαν ἐκ διακοσίων νεανίδων τῶν καλλιτέρων τάξεων τῆς Ν. Ὑόρκης, Ἀμερικανίδων καὶ Ἑλληνίδων. Ἡ πρώτη συναυλία ἥτις θὰ δοθῇ θὰ περιλάβῃ καὶ δύο Ἑλληνικὰς συνθέσεις, ὡς καὶ δημοτικὸν Ἑλλ. τραγοῦδι.

— Γίνεται σκέψις ὅπως συσταθῇ μεγάλη Δημοτικὴ ὀρχήστρα ἐκ πεντήκοντα καὶ πλέον ὀργάνων, διὰ νὰ παίζῃ εἰς τὰς πλατείας τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ δίδῃ λαϊκὰς συναυλίας. Ἡ ὀργάνωσις ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Σπ. Καίσαρην.

— Ἡ «Ἕνωσις τῶν Ἑλλήνων μουσουργῶν» διοργανώνει διὰ τὸν Ὀκτώβριον ἐκλεκτὴν συναυλίαν μὲ πρωτοτύπους Ἑλληνικὰς συνθέσεις.

— Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἱδρύσεως τῶν «Γενικῶν Ἀρχείων τοῦ Κράτους» καὶ τοῦ «Βυζαντινοῦ καὶ Χριστιανικοῦ Μουσείου», ἐπικαλεῖται δι' ἐγκυκλίου του τὴν μέριμναν τῶν λειτουργῶν τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, ὅπως συντελέσουν εἰς τὸν σκοπὸν τῶν νέων ἱδρυμάτων. Πρὸς τοῦτο συνιστᾷ εἰς αὐτοὺς νὰ καταγγέλλουν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ὑπουργεῖον τοὺς καπηλευομένους θρησκευτικὰ κειμήλια, νὰ παροτρύνουν δὲ τοὺς κατέχοντας ἱστορικὰ ἔγγραφα, ἢ ἔργα τῆς Βυζαντινῆς καὶ καθόλου Χριστιανικῆς τέχνης, ὅπως ἐκχωρήσουν αὐτὰ εἰς τὸ Κράτος, εἴτε δωρεάν, εἴτε ἐπὶ ἀποζημιώσει, πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπὸ ἐνδεχομένης φθορᾶς ἢ ἀπωλείας. Πᾶσαν σχετικὴν πρὸς τ' ἀνωτέρω ἐνέργειάν των, τὸ ὑπουργεῖον κρίνει συναφῆ πρὸς τὴν καθόλου ἀποστολήν των «ὡς θεματοφυλάκων τῶν ἱερῶν παραδόσεων καὶ διδούχων τῆς ἐθνικῆς ζωῆς» καὶ θὰ θεωρήσῃ «ὡς τίτλον τιμῆς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῶν».

—Χάριν τῶν παραθεριζόντων ἐδόθησαν ἐν Κηφισιᾷ καὶ Φιλήρῳ ὑπὸ ἐκλεκτῶν καλλιτεχνῶν συναυλίαι. Ἡ διὰ πρώτην φορὰν εἰσαγομένη παρ' ἡμῖν καινοτομία τῶν θερινῶν συναυλιῶν ὑπῆρξεν ἐνθαρρυντική.

Ἐν Κηφισιᾷ ἔδωσαν συναυλίας ὁ κ. Μπότασης, συμπράξει τοῦ κ. Μαργαρίτου, καὶ ἡ δεσπ. Δαλεζίου στιμπράξει τῆς δεσπ. Ζαφειροπούλου καὶ τοῦ κ. Μητροπούλου.

Ἐν Ν. Φιλήρῳ ἐδόθη συναυλία ὑπὸ τοῦ κ. Λυκούδη, τῇ συμπράξει τῆς κ. Ἄννας Καίσαρη καὶ τοῦ κ. Μητροπούλου, ὑπὸ τοῦ Ρουμάνου βαρυτόνου κ. Θεοδωρέσκο, συμμετοχῇ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Φαληρικοῦ θεάτρου, καὶ ὑπὸ τοῦ ζεύγους Ἀνεμογιάννη, ἥτις καὶ συνεκέντρωσεν ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον. Τὸ πρόγραμμα ἤρχισε μὲ τὴν Sonate en fa majeur τοῦ Grieg, ἡ ὁποία ἐπαίχθη ἀπὸ τοὺς κ. κ. Ἀνεμογιάννην καὶ Λυκούδην πολὺ καλά· ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη ἀληθῶς ἀριστοτεχνικὰ καὶ μὲ μίαν λεπτότητα ὅλως ἐξαιρετικήν, ἦτο ἡ Sonate en se majeur τοῦ Loeillet, λυρικὴ σύνθεσις τοῦ ΙΖ΄. αἰῶνος. Εἰς αὐτὴν οἱ καλλιτέχναι κ. κ. Ἀνεμογιάννης, Λυκούδης καὶ Μαργαρίτης μᾶς ἔδειξεν ὅλην των τὴν τέχνην.

Ἡ φωνὴ τῆς κ. Ἀνεμογιάννη ὅπως πάντα ἐκφραστικὴ καὶ ἀβίαστη. Ὅ,τι τὴν χαρακτηρίζει ἰδιαιτέρως εἶναι ἡ ἀρίστη diction.

— Διωρίσθη καθηγητὴς τοῦ τετραχόρδου εἰς τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν ὁ κ. Γ. Εὐσταθίου Λυκούδης.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους δι' εὐρυτέρας καλλιτεχνικὰς σπουδὰς ἡ διακριθεῖσα εἰς ἐρασιτεχνικὰς παραστάσεις διὰ τὴν δραματικὴν ὑπόκρισιν δεσπ. Κατσικοπούλου, ὅπως φοιτήσῃ εἰς τὸ Παρισινὸν Conservatoire. Ἐπίσης ἀναχωρεῖ λίαν προσεχῶς εἰς Παρισίους καὶ ἡ πρό τινος τυχοῦσα διπλώματος τῆς δραματικῆς σχολῆς τοῦ Ὠδείου δεσποινὶς Κοῦλα Ζερβοῦ, μεταβαίνουσα ὡς ὑπότροφος, καὶ ἥτις ἐπανερχομένη θὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς καθηγήτρια τῆς δραματικῆς σχολῆς τοῦ Ὠδείου.

—Κτηματίας τῶν Ἀθηνῶν φιλόμουσος, προτροπῇ τοῦ δημοσιογράφου κ. Δ. Χατζοπούλου, ἐδήλωσεν ὅτι δωρεῖ ἕνα λόφον κατάφυτον 30 χιλιάδων πήχεων, ὅπως ἱδρυθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ ἀναπαυτήρια διὰ τοὺς δημοσιογράφους, τοὺς λογοτέχνας, τοὺς δραματικοὺς συγγραφεῖς καὶ ἠθοποιούς. Ὁ δωρητὴς ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ παραμείνῃ ἄγνωστος, προσφέρει καὶ τὰ πρῶτα ὑλικὰ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν ἀναπαυτηρίων.

—Ἀφίκετο ἐκ Γενεύης ὁ διαπρεπὴς Ἕλλην σολίστας κλειδοκυμβαλιστὴς κ. Γεώργιος Φ. Ξανθοπουλίδης τοῦ Κονσερβατουὰρ τῆς Γενεύης, διαπρέψας κατὰ τὰς ἐκεῖ πολυετεῖς σπουδάς του καὶ τυχὼν τῶν συγχαρητηρίων τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ του Βιάννα ντὰ Μόττα ἐκ τῶν ὀλίγων μαθητῶν τοῦ Λίστ. Ὁ κ. Ξανθοπουλίδης ὑπῆρξεν ἐπὶ διετίαν εἷς τῶν ἀρίστων καὶ ἀγαπητῶν μαθητῶν τοῦ ἀποθανόντος ἐξόχου διδασκάλου Σταβενχάγεν. Διὰ τὸν ἄριστον καλλιτέχνην

ἠσχολήθη ἐπανειλημμένως ὁ τύπος τῆς Ἑλβετίας ποιῶν εὔφημον αὐτοῦ μνείαν διὰ τὸ καλλιτεχνικόν του τάλαντον, ὅπερ ἐξετιμήθη κατὰ τὰς διαφόρους ἐν Ἑλβετίᾳ συναυλίας του.

— Ηὐτοκτόνησεν ἐν Ἀθήναις ὁ Νῖκος Ραυτόπουλος εἷς τῶν πρώτων μυστῶν τῆς «Νέας Σκηνῆς» καὶ ἐρασιτέχνης ζωγράφος. Ἔπαιξε εἰς τὴν Ἀγριοπάπια καὶ τὸν «Ἐχθρὸν τοῦ Λαοῦ» τοῦ Ἴψεν καὶ εἰς τὸ «Κράτος τοῦ Τάφου» τοῦ Τολστόη. Μετέβη εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ παρακολουθήσῃ μαθήματα εἰς τὸ Conservatoire. Ἕνεκα λόγων οἰκονομικῶν ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σμύρνην, ἔνθα καὶ ἠσχολήθη εἰς τὴν ζωγραφικήν. Στιθικὴ νόσος τὸν ἔρριψεν εἰς ἀπογοήτευσιν καὶ ἤνοιξε τὰς φλέβας του εἰς ἕνα ἀπόκεντρον οἰκίσκον ὅπου δι' ἐράνων ἔζη.

— Ἀπέθανεν εἰς Κάϊρον ὅπου ἀπὸ ἐτῶν εἶχε ἀποσυρθῇ, ὁ παλαιὸς ἠθοποιὸς Νικόλαος Καρδοβίλλης, δράσας λίαν ἐπιτυχῶς ἐπὶ σκηνῆς ὡς δραματικός. Ὁ ἀείμνηστος Κορομηλᾶς τοῦ ἐνεπιστεύετο τὰ κύρια πρόσωπα τῶν ἔργων του. Τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη ὡς ἠθοποιὸς εἰς Σμύρνην τῷ 1870, μὲ τὸ πραγματικόν του ὄνομα Κοκοβινόπουλος, μετονομασθεὶς Καρδοβίλλης ὑπὸ τοῦ Ἀλεξιάδου. Ἔπαιζε μέχρι τοῦ 1900.

⁂

Μετὰ πεντσετῆ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀπουσίαν παραμένει ἤδη εἰς Κέρκυραν ὑπηρετῶν ὡς Γάλλος ὑπήκοος εἰς τὸν Γαλλικὸν στρατὸν ὁ Παρισινὸς ἀλλὰ καὶ Ἀττικὸς πάντοτε τὴν χάριν γελοιογράφος κ. Δημ. Γαλάνης, ὁ κατέχων μίαν ἀπὸ τὰς πρώτας θέσεις εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν γελοιογραφίαν καὶ διακοσμητικὴν εἷς τε τὴν Γαλλίαν καὶ Γερμανίαν.

— Ἐπίσης παρεπιδημεῖ εἰς Κέρκυραν ἡ ἐκλεκτὴ βιολίστρια δεσποινὶς Μαριέττα Νικάκη, ἥτις καὶ μετέσχε λίαν ἐπιτυχῶς τῆς συναυλίας τῆς δοθείσης ἐν Κερκύρᾳ ὑπὲρ τοῦ Σερβικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Ἔπαιξε ἕνα Ἱσπανικὸν χορὸν καὶ Ἀτσιγγάνικες μελῳδίες τοῦ Σαραζάτε, τῇ συνοδείᾳ τῆς Βασιλικῆς Σερβικῆς ὀρχήστρας, ἥτις καὶ ἐθαυμάσθη πρὸς τούτοις διὰ τὴν ἐκτέλεσιν δυσκόλων συνθέσεων τοῦ Γρήγκ, τοῦ Σαὶν Σάν, τοῦ Τσαϊκόφσκη κλπ.

— Ἐσχάτως εὐρὺς λόγος ἐγένετο εἰς τὰς Ἀμερικανικὰς ἐφημερίδας διὰ νεαρώτατον Ἕλληνα γλύπτην, ἔχοντα περίεργον ἱστορίαν. Πρὸ τριῶν καὶ ἡμίσεος ἐτῶν ὁ ἐν Βοστώνῃ Μακεδὼν μεταναστης στιλβωτὴς ὑποδημάτων Γεώργιος Δημητρίου, ἠθέλησε νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν βοῦρτσαν μὲ τὸν χρωστῆρα. Ἡ ἐπίδοσίς του εἰς τὴν γλυπτικὴν ὑπῆρξε καταπληκτικῶς ταχεῖα. Ἤδη, κατόπιν τριημέρου διαγωνισμοῦ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Καλῶν τεχνῶν τῆς Πενσυλβανίας ἠρίστευσε, λαβὼν καὶ τὸ χρηματικὸν βρσβεῖον Στούαρτσον. Ὁ Δημητρίου εἶνε ἤδη μόλις 19 ἐτῶν, μαθητεύει δὲ παρὰ τῷ καθηγητῇ Γκράφλυ.

— Μεταξὺ τῶν βραβευθέντων κατὰ τὰς τελευταίας ἐξετάσεις τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Παρισινοῦ Κονσερβατουάρ, εἰς τοὺς ὁποίους πλειονοψηφοῦν οἱ μὴ Γάλλοι, ἀνακαλύπτομεν καὶ δύο ὀνόματα Ἑλληνικά, τῆς ὑνίδος Παρίσῃ καὶ τοῦ κ. Ἱερωνύμου. Ἀμφότεροι ἐπῆραν δεύτερον βραβεῖον εἰς τὴν κωμῳδίαν. Ἡ πρώτη ἔπαιξε τὴν «Πριγκήπισσαν Ζὼρζ» τοῦ Δουμᾶ, ὁ δὲ δεύτερος κάποιον ρόλον ἀπὸ τὴν κωμῳδίαν τοῦ Ρακίνα οἱ «Φιλόδικοι», ἥτις ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, παρῳδίαν τῶν Ἀριστοφανείων «Σφηκῶν». Καὶ οἱ δύο ἀπέσπασαν θερμοὺς τοὺς ἐπαίνους τῶν Παρισινῶν κριτικῶν.

— Ἐφονεύθη μαχόμενος εἰς Βερδὲν ἔνθα ὑπηρέτει ὡς ὑπολοχαγὸς ὁ Γάλλος δημοσιογράφος Ἰούλιος Χεδεμάν, συντάκτης τῆς «Matin» ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ζητημάτων.

— Ὁ διάσημος Ρῶσσος βαθύφωνος Σαλιάπιν θὰ παίξῃ εἰς τὸ Ἐθνικὸν θέατρον τῆς Πετρουπόλεως τὸν μελοποιηθέντα «Οἰδίποδα Τύραννον».

— Ἐν Λονδίνῳ διωργανώθη ἔκθεσις πολεμικῶν γελοιογραφιῶν τῆς Ἰταλικῆς καλλιτεχνίας ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἑλκύσῃ τὸ ἐνδιαφερον τοῦ Ἀγγλικοῦ κοινοῦ διὰ τὴν Ἰταλικὴν συμμετοχὴν εἰς τὸν συμμαχικὸν ἀγῶνα. Ἰδιαιτέρως ἤρεσαν αἱ γελοιογραφίαι τοῦ Ὄππο, τοῦ Γκαλαντάρα καὶ τοῦ Σακέττι. Διὰ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς καλλιτέχνας ἔγραψαν ἐνθουσιωδῶς οἱ Ἄγγλοι κριτικοί. Ἐπίσης ἐξετέθησαν σχεδιάσματα καί τινες ἐλαιογραφίαι μὲ ἀπεικονίσεις σκηνῶν τοῦ πολέμου, ὧν τινὲς ἀναπαριστοῦσι τὰς ἐδαφικὰς δυσκολίας ἃς συνήντησαν οἱ Ἰταλοὶ εἰς τὰς Ἄλπεις.

— Εἰς τὸν πυγμάχον Ἄγγλον στρατάρχην λόρδον Κίτσενερ θὰ ἀνεγερθῇ μνημεῖον ἐν Λονδίνῳ. Αἱ εἰσφοραὶ ἀνῆλθον εἰς μίαν ἑβδομάδα εἰς τέσσαρα ἑκατομμύρια φράγκων.

— Ἐξ ἐπιδρομῆς Αὐστριακῶν ἀεροπλάνων κατεστράφη μισ ἀκόμη ἱστορικὴ ἐκκλησία τῆς Ἰταλίας, ἡ Σάντα Μαρία Φορμόζα τῆς Βενετίας. Λέγεται ὅτι ἡ ἐκκλησία αὐτὴ ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Σὰν-Μάνιο, ἐπεσκευάσθη τῷ 864, κατεστράφη ὑπὸ πυρκαϊᾶς τῷ 1105 καὶ ἀνῳκοδομήθη ἐπὶ σχεδίων τοῦ Ντομένικο Μόρο Λομπάρδο καὶ ἀργότερα τοῦ περιφήμου Σανσοβῖτο.

Μεταξὺ διαφόρων ἀριστουργημάτων τοῦ Σασσαφερέτο, τοῦ Ἰσκώβου Πάλμα, τοῦ Πιέρρο ντὶ Μεσίνα καὶ ἄλλων ζωγράφων τῆς ἐποχῆς, διεκρίνετο ἰδιαιτέρως τὸ μνημεῖον τῆς οἰκογενείας Ἕλλεμανς καὶ τὰ θαυμάσια παρεκκλήσια τῶν οἰκογενειῶν Κουῖρίνι καὶ Γκριμάνι. Ἡ ἱστορία τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς συνδέεται πρὸς ποιητικωτάτην παράδοσιν. Κατ' ἔτος ὁ Δόγης μετέβαινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐν μεγάλῃ πομπῇ καὶ ἐλάμβανε δῶρον δύο καπέλλα ἀπὸ χρυσῆν ψάθαν, δύο φιάλας κρασιοῦ Μαλβουαζίας καὶ δύο πορτοκάλλια. Ἡ ἐπίσκεψις ἀπετέλει ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Παναγίαν, ἥτις εἶχε σώσει δώδεκα παρθένους ἀπὸ τὰ χέρια πειρατῶν τῆς Ἱστρίας, οἵτινες καταδιωχθέντες ἐφονεύθησαν πρὶν προφθάσουν κἂν νὰ θίξουν τὰς νεάνιδας.

— Εἰς Λογδῖνον διωργανώθη ἔκθεσις φωτογραφιῶν τοῦ πολέμου. Διοργανωτὴς εἶνε ὁ Γάλλος τραυματίας ὑπολοχαγὸς Μαρσέλ, φωτογράφος, ὅστις κατήρτισε συλλογὴν διαφόρων μαχῶν τοῦ Δυτικοῦ πολέμου, περιλαμβάνουσαν δισχιλίας ἀπεικονίσεις. Ἡ ἔκθεσις θὰ μεταφερθῇ εἰς ὅλας τὰς μεγαλουπόλεις τῆς Ἀγγλίας, συμπληρουμένη ὁλονὲν διὰ νεωτέρων φωτογραφιῶν.

— Εἰς τὸ Βερολῖνον ἀπεβίωσεν ἡ διάσημος Γερμανὶς συγγραφεὺς Λέλυ Μπράουν, ἐγγονὴ τοῦ Ἱερωνύμου Βοναπάρτου, ἀδελφοῦ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ὅ,τι κυρίως χαρακτηρίζει τὰ ἔργα τῆς Μπράουν εἶνε τὸ μῖσος ἐναντίον τῆς Γαλλίας, καὶ λατρεία πρὸς ὅ,τι ἀναφέρεται πρὸς τὸν Μέγαν Ναπολέοντα.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἡ Κυβέρνησις ἀπηύθυνε πρὸς τὰ ἐμπόλεμα Κράτη ἔκκλησιν ὅπως προστατεύσωσι τὰ ἐν Ἑλλάδι ἱστορικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ μνημεῖα, ἀρχαῖα καὶ νεώτερα, τὰ ὁποῖα ἀπειλεῖ ὁ πόλεμος, ἐὰν αἱ ἐχθροπραξίαι προχωρήσωσι ἐπὶ Ἑλλ. ἐδάφους.

— Ἐν Ἐρετρίᾳ ἐξακολουθοῦσιν αἱ αὐτόθι ἀνασκαφαὶ μὲ πολλὰς ἐλπίδας ἐπιτυχίας. Ἐνεργοῦνται ἤδη εἰς τὴν Ἀκρόπολιν της παλαιᾶς Ἐρετρίας, ἔφερον δὲ μέχρι τοῦδε εἰς φῶς ἐρείπια ἀρχαιοτάτων συνοικισμῶν.

—Μετέβη εἰς Ἀλιβέριον ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Θ. Σκοῦφος, ὅπως ἐξετάσῃ ἐπιτοπίως τοὺς ἐκεῖ συσσωρευμένους παλαιοντολογικοὺς σκελετούς, οἵτινες ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος Ἀλιβερίου. Θεωρεῖται βέβαιον ὅτι πρόκειται περὶ σπουδαίων παλαιοντολογικῶν εὑρημάτων.

— Ἐκ Κρήτης μετεφέρθησαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας νέα εὑρήματα, ὧν προέχει μία ἐξαισία κεφαλὴ ταύρου, ἀνάγλυφος, ἄριστα διατηρουμένη, φυσικοῦ μεγέθους καὶ ἔγχρωμος. Περιεργότατον εὕρημα εἶνε σταυρὸς μήκους 25 ἑκατοστῶν, εὑρεθεὶς ἐντὸς ἀρχαίου ναοῦ τῆς Μινωϊκῆς περιόδου, ἀφιέρωμα προφανῶς.

— Ἀπεφασίσθη ἡ συστηματικὴ ἐξερεύνησις τοῦ ἐν Κρήτῃ Ἰδαίου ἄντρου, ἀτελὴς τοῦ ὁποίου μόνον ἀνασκαφὴ ἐγένετο πρὸ ἐτῶν.

—Ἐν προχείρῳ προπαρασκευαστικῇ διὰ μέλλουσαν ἀνασκαφὴν ἐργασίᾳ ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐνταῦθα Αὐστριακῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς εὑρέθη εἰς Βλοβοκά, τοῦ πρώην δήμου Αἰγείρας, καὶ εἰς θέσιν Παλαιόκαστρον ἀξιολογωτάτη μαρμαρίνη κεφαλή, τριπλασία φυσικοῦ μεγέθους, ἴσως τοῦ Διὸς Εὐκλείδου, καὶ ἀκέφαλον μαρμάρινον ἄγαλμα θωρακοφόρου Ρωμαϊκῶν χρόνων.

—Ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἀπεφασίσθη ἡ ἐκτέλεσις ἀνασκαφῶν ἐν Μαλανδρίνῳ καὶ Βελουχόβῳ τῆς Δωρίδος συνεπείᾳ ἐκθέσεως τοῦ περιοδεύσαντος τὰς ἐπαρχίας Δωρίδος καὶ Παρνασσίδος ἐφόρου ἀρχαιοτήτων, ὅστις ἀνέφερε, ὅτι καὶ ἐν Μαλανδρίνῳ, ἔνθα ἦτο ἡ ἀρχαία Φύσκος, καὶ ἐν Βελουχόβῳ τῷ ἀρχαίῳ Καλλίῳ, σῴζονται καλῶς τὰ περιβάλλοντα τὰς πόλεις τείχη μετὰ τῶν πύργων αὐτῶν καὶ τῶν πυλῶν καὶ αἱ ἀκροπόλεις. Καὶ ἐν μὲν Μαλανδρίνῳ θὰ ἀναζητηθῇ πρὸ πάντων ὁ ναὸς τῆς Ἰλιάδος Ἀθηνᾶς, ὅστις ἴσως εὑρίσκεται πλησίον ἀρχαίας ἀψίδος, σῳζομένης ἔτι ἐν ἐρειπίοις παρὰ τὴν βορειοδυτικὴν πύλην τῆς πόλεως, ἐν δὲ τῷ Βελουχόβῳ ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, τοῦ ὁποίου τὴν θέσιν δεικνύει σωζόμενον σπουδαῖον βάθρον ἀγάλματος μετ' ἐπιγραφῆς.

⁂

Εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ Παρισινοῦ Λούβρου, ἐξετέθη μικρὰ κεφαλὴ ἐφήβου Φειδιακῆς τέχνης, προερχομένη ἐκ τῆς ζωοφόρου τοῦ Παρθενῶνος. Τὸ γλυπτικὸν τοῦτο ἀριστούργημα, ἀποσπασθὲν ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 19ης ἑκατονταετηρίδος, εἶχε δωρηθῇ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδ. Φίλιππον, ὅστις τὸ ἐδώρησεν εἰς τὸν ἐκ τῶν πρώτων διευθυντῶν τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Σχολῆς Δαβελύ. Παρὰ τούτου ἐκληρονόμησε τὴν κεφαλὴν ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ κ. Ἀλφρέδος δὲ Κουλούς, ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ τὴν ἐδώρησεν εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου ἐσχάτως.

—Τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου ἐπλουτίσθη μὲ πολύτιμον ἄγαλμα Ἑλληνικῆς θεᾶς, τὸ ὁποῖον κατεῖχεν εἰς Αὐστριακὸς ἐξ ἀγορᾶς. Εἶνε τοῦ 600 π. Χ. φέρει ἐσθῆτα πολύπτυχον, κόμμωσιν καταλήγουσαν εἰς τρεῖς πλοκάμους, κάθηται δὲ ἐπὶ ἕδρας.

— Ὁ καθηγητὴς Σκῆνερ τοῦ Ἀμερικανοϊνδικοῦ Μουσείου, ὅστις μὲ ἄλλους συναδέλφους του ἐκτελεῖ ἀρχαιολογικὰς ἐρεύνας κατὰ μῆκος τῆς κοιλάδος Σουσκουεχάμα, παρὰ τὸ Μπίχαμπτον τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀνεκάλυψε νεκροταφεῖον ἰθαγενῶν Ἰνδῶν ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀνευρέθησαν ἑξήκοντα πέντε ἀνθρώπινοι σκελετοί. Τὸ ὕψος τῶν ἰθαγενῶν αὐτῶν, οἵτινες φαίνεται ὅτι ἐνεταφιάσθησαν ἐκεῖ πρὸ ἑπτακοσίων περίπου ἐτῶν, ποικίλλει ἀπὸ ἑπτὰ μέχρι ὀκτὼ ποδῶν. Πλησίον τῶν σκελετῶν εὑρέθησαν τεράστιαι πελέκεις ἐκ λίθου. Ὁ καθηγητὴς Σκῆνερ ἀπεφάνθη ὅτι ἡ ἀνακάλυψις αὕτη εἶνε μία ἀπὸ τὰς σπουδαιοτέρας ἐξ ὅσων ἔχουν γίνῃ εἰς τὴν Ἀμερικήν.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξακολουθοῦν μετ' ἐπιτυχίας, ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἔργων καὶ τὴν ἐν γένει ἐπιμέλειαν, αἱ ἐκδόσεις τῆς «***Ἀγκύρας***». Εἰς τὴν Λογοτεχνικὴν αὐτῆς βιβλιοθήκην προσετέθησαν δύο μυθιστορήματα: Ἡ «***Ἀντάρτις***», τῆς ἐκλεκτῆς Γαλλίδος λογογράφου Μαρσὲλ Τιναίρ τὸ νεώτερον μυθιστόρημα, ἀπὸ τὰ τρυφερώτερα καὶ πλέον ἐνδιαφέροντα, ἀπὸ ἀπόψεως τῆς γυναικείας ψυχολογίας. Τὸ «***Ἔγκλημα τοῦ καλλιτέχνου***, ἔργον τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ—δραματικὴ ἱστορία ἑνὸς γλύπτου, τραγικοῦ θύματος, τοῦ ὁποίου τὴν μεγάλην ψυχὴν καὶ τὸ εὐρὺ μέλλον συνέτριψεν ἄτυχὴς ἔρως. Εἶνε ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα ποῦ συναρπάζουν τὸν ἀναγνώστην καὶ τὸν ἀφίνουν κατόπιν σκεπτικὸν μὲ τὰς βαθείας σκέψεις, ἃς προκαλοῦν.

Εἰς τὴν Ἱστορικὴν βιβλιοθήκην τῆς αὐτῆς ἑταιρείας, ἐξεδόθησαν νέοι τόμοι. Εἷς ἐξ αὐτῶν, εἶνε ἀφιερωμένος εἰς τοὺς «***Ἁρματωλοὺς καὶ Κλέφτες***», τοὺς πρρδρόμους αὐτοὺς τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας. Συγγραφεὺς ὁ κ. Καμπούρογλους, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἀγνώστων τέως ἱστορικῶν πηγῶν, μᾶς παρουσιάζει μὲ νέον φῶς τὰς φυσιογνωμίας τῶν πρωτοστατησάντων εἰς τὴν ἐθνικὴν αὐτὴν δρᾶσιν. Εἰκόνες κοσμοῦν τὸ κείμενον.

Ἄλλο ἔργον, ἐξεδόθη ἡ «***Φρύνη***» ἐξόχως ἐνδιαφέρουσα μονογραφία, ἡ ὁποία διαφωτίζει, μέχρι τῆς τελευταίας λεπτομερείας, τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς Φρύνης, τῆς παγκάλου γυναικὸς ποῦ ἔθελξε τόσους μεγάλους εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα καὶ ἐνέπνευσε τὰ μεγαλείτερα καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα. Συγγραφεὺς ὁ κ. Δημ. Βαρδουνιώτης, γνωστὸς φιλίστωρ, ὁ ὁποῖος, ἀκούραστος ἐρευνητὴς τῶν ἀρχαίων κειμένων, κατέστησε τὸ βιβλίον του τερπνότατον. Τὴν ἔκδοσιν κοσμοῦν 11 ὡραῖαι εἰκόνες, ἀντίτυπα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα Εὐρωπαϊκὰ Μουσεῖα τῶν ἀγαλμάτων τῆς Κνιδίας καὶ τῆς Ἀναδυομένης Ἀφροδίτης, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ Φρύνη ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον.

Ἰσχυρᾶς πρωτοτυπίας καὶ πολλῆς πειστικότητος συγγρσφὴ περιελείφθη ἐπίσης εἰς τὰς ἐκδόσεις τῆς «Ἀγκύρας», ἡ τοῦ βουλευτοῦ Κερκύρας κ. Κ. Σοκόλη ὑπὸ τὸν τίτλον «***Αὐτοκρατορία***».

⁂

Ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Καθολικοῦ κομιτάτου τῆς Γαλλικῆς προπαγάνδας (ἐκδόται Blond et Gay) ἐξε-

δόθη νέα σειρὰ βιβλίων σχετικῶν πρὸς τὸν πόλεμον. Ὑπὸ τὸν τίτλον **La Glergè et la Guerre de 1914**, ὁ κ. L. Lacroix, ἀρχαῖος ἐπίσκοπος καὶ καθηγητὴς εἰς τὴν Σερβόνην, ἐξέδωκε σειρὰν τευχιδίων ἐν οἷς ἐκθέτει πῶς κατὰ τὸ 1914 ὁ Γαλλικὸς κλῆρος ἐξεπλήρωσε τὸ διπλοῦν αὐτοῦ καθῆκον, τῆς τε ἱερωσύνης καὶ τοῦ πολίτου. Ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος εἶνε τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν Μητρόπολιν τῶν Ρημῶν. Περὶ τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως ἐξέδωκε καὶ ὁ κ. Ε. Mâle μελέτην.

Ὁ κ. Baudrillard, πρύτανις τοῦ Καθολικοῦ Ἱνστιτούτου τῶν Παρισίων ἐδημοσίευσε ἐπίσης ὑπὸ τὸν τίτλον «**L'Ame Française à Reims**» λόγον ἐκφωνηθέντα ἐν ἐκκλησίᾳ.

Ἄλλαι ἐκδόσεις : Ἡ τοῦ ἀββᾶ Ε. Foulon, ὑπὸ τὸν τίτλον **Arras sous les Obus**, εἰς μέγα σχῆμα μετὰ πολλῶν εἰκόνων, λίαν φιλόκαλος. Λίδεται πλήρης εἰκὼν τῶν καταστροφῶν, ἃς ἐπήνεγκον οἱ ἐχθροὶ εἰς τὴν πόλιν Ἀρρᾶς καὶ ἰδίως εἰς τὰ κυριώτερα κτίρια καὶ τὰς ἐκκλησίας αὐτῆς. Ὁ κ. R De Cholleux πράττει τὸ αὐτὸ διὰ τὴν **Notre-Dame de Brebieres**, τὴν Λούρδην τοῦ Βορρᾶ.

⁂

Μὲ τὸ ψευδώνυμον ***Α. Σοφιστής***, ὁ κ. Ε. Ἀλεξίου ἐξέδωκε ***Σονέτα***, τεσσαράκοντα ἐν ὅλῳ, γραμμένα μὲ ἀρκετὴν ἰδιορρυθμίαν καὶ ἐμπνεύσεως καὶ διατυπώσεως, μολονότι ἔχει παρασυρθῇ ἀπὸ τοὺς μαλλιαροὺς τόσον, ὥστε νὰ θυσιάζῃ καὶ τὴν στοιχειώδη καλαισθησίαν ἐκφράσεως.

⁂

Ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου καθηγητοῦ τῆς ὀδοντοϊατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. ***Δυκ. Κόκκορη*** ἐξεδόθη εἰς τεῦχος 60 σελίδων «***Ὑγιεινὴ τῶν ὀδόντων καὶ τοῦ στόματος***» μετ' εἰκόνων. Ὁ ἔγκριτος ἐπιστήμων ἐξετάζει μὲ μεγάλην ἐπιστημονικὴν σαφήνειαν, χάριν τῶν πολλῶν, τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ὑγιεινὴν τῶν ὀδόντων καὶ τοῦ στόματος ζητήματα, παρέχων πολυτίμους συμβουλάς.

⁂

Εἰς τὸν «Mercure de France» ὁ κ. Λεμπέγκ μὲ τὸ ψευδώνυμον Ἀστεριώτης συνεχίζει τὴν περὶ τῶν νεοελληνικῶν ἐκδόσεων τριμηνον κριτικήν του. Ποιεῖται μνείαν ἐν αὐτῇ διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἔργων τοῦ Βηλαρᾶ, διὰ τὴν Γραμματικὴν τῆς Δημοτικῆς τοῦ κ. Βλαστοῦ, διὰ τοὺς «Βωμοὺς» τοῦ κ. Παλαμᾶ καὶ τὸν «Πρόλογον στὴ ζωὴ» τοῦ κ. Σικελιανοῦ.

⁂

Τέσσαρα, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἐξεδόθησαν σατυρικὰ φύλλα. Ὁ «Παπαγάλλος», ὁ «Πειρασμός», ἡ «Φλόγα», τὸ «Ζλὰπ» καὶ ἀναγγέλλονται αἱ «Σφῆκες».

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

1916—ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΕΞ ΔΡ. 1,200,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν	Ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν	400,000
	Παρέχονται κέρδη εἰς 2,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν	200,000

Ἕκαστον ἀκέραιον γραμμάτιον τιμᾶται δραχ. 4, δυνάμενον νὰ διαιρεθῇ εἰς τέσσαρα τέταρτα γραμματίου τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ

Κέρδη		Δραχμαὶ	Ἐν ὅλῳ
1	ἐξ	80,000	80,000
1	ἐξ	20,000	20,000
2	ἀπὸ	2,500	5,000
6	ἀπὸ	1,000	6,000
15	ἀπὸ	400	6,000
25	ἀπὸ	200	5,000
1950	ἀπὸ	40	78,000
2000			200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ τελευταίᾳ Κυριακῇ 28 Φεβρουαρίου (12 Μαρτίου) 1916 ἡ δευτέρα τῇ 24 Ἀπριλίου (7 Μαΐου) 1916, ἡ τρίτη τῇ 26 Ἰουνίου (9 Ἰουλίου) 1916, ἡ τετάρτη τῆς 25 Σεπτεμβρίου (8 Ὀκτωβρίου) 1916, ἡ πέμπτη τῇ 27 Νοεμβρίου (10 Δεκεμβρίου) 1916 καὶ ἡ ἕκτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1916 (13 Ἰανουαρίου 1917).

Δι' ἑκάστην τῶν κληρώσεων ἐκδίδονται ἴδια ἀκέραια γραμμάτια, πωλούμενα ἀντὶ τεσσάρων δραχμῶν, ἰσχύοντα δι' ὁλόκληρον τὸ κέρδος, καὶ δυνάμενα νὰ διαιρεθῶσιν εἰς τέταρτα γραμματίου, τιμώμενα ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἕκαστον καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Ἀμοιβαί, ὧν δὲν ἐζητήθη ἡ πληρωμὴ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς κληρώσεως, παραγράφονται ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου.

Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας πρὸς μεταπώλησιν διὰ μιᾶς ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος, κατόπιν εἰδικῆς μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν συμφωνίας, γραμμάτια ἢ τιμήματα γραμματίου ἀξίας δέκα χιλιάδων δραχμῶν, παρέχεται ἔκπτωσις ἐπὶ τοῦ τιμήματος αὐτῶν 15 ο)ο, εἰς δὲ τοὺς ἀγοράζοντας διὰ μιᾶς ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος γραμμάτια ἢ τιμήματα γραμματίου ἀξίας χιλίων δραχμῶν τοὐλάχιστον, παρέχεται ἔκπτωσις 10 ο)ο, καὶ εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν πώλησιν γραμματίων καὶ τιμημάτων γραμματίου, παρέχεται ἔκπτωσις 5 ο)ο.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ ***Γραφεῖον Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων***, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν.

Ὁ Διευθυντὴς Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΖΟΥΔΑΚΗ — Εὐριπίδου 3, Ἀθῆναι.